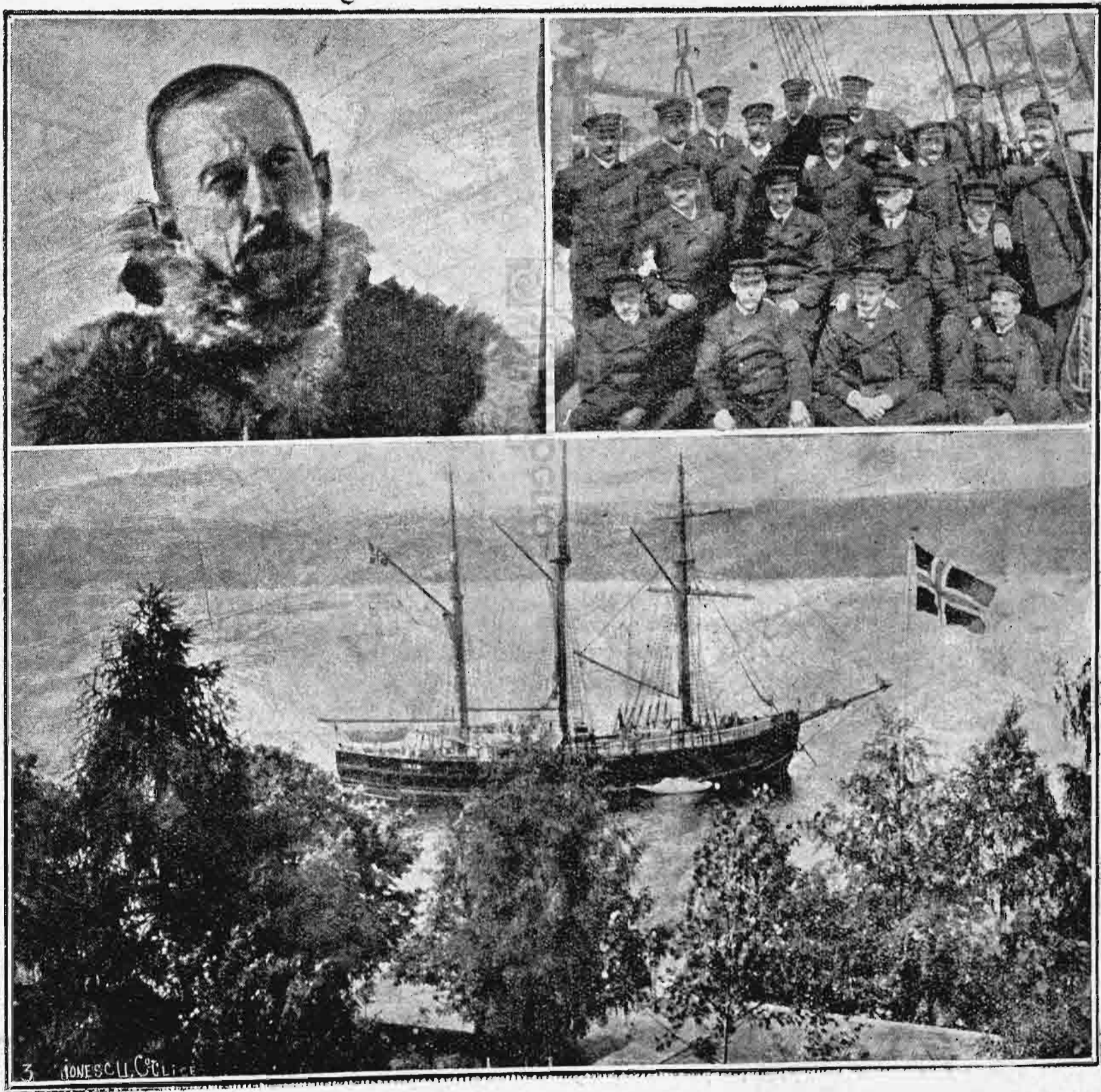

'Απ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

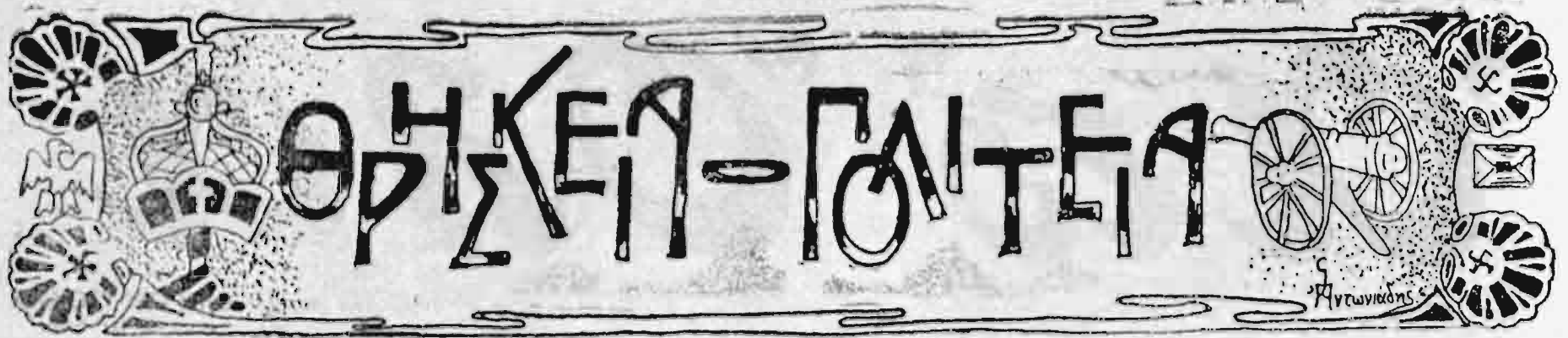
* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

‘Ο “Αμουσδεν.—Οἱ συμπλωτήρες του.—Τὸ πλοῖον «Φράμ» τῆς ἐξερευνητικῆς ἀποστολῆς.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

Η ΛΥΤΡΩΣΙΣ

Ὑπὸ τὸ βάρος τῆς κακίας καὶ ἐντὸς τοῦ τενάγους τῶν παραπτωμάτων τῆς, ἡ ἀνθρωπότης ἔστεινε μίτην διὰ τῶν ἰδίων πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν αὐτῆς δυνάμεων, ζητοῦσα τὴν ἀπολύτρωσιν. Ἡ ἀρετὴ εἶχε καταστῆ θρύλλος ἢ παράδοσις, ἡ ἐγκράτεια λέξις μὴ εὐρίσκουσα ἐν τῇ πραγματικότητι τὴν ἀπόδοσίν τῆς, καὶ ἡ θρησκεία φάσμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ χαρίσῃ ἕτερόν τι, εἰμὴ τὸν ἀπελπισμὸν καὶ τὴν ἀπόγνωσιν. Ἡ ἐπιστήμη εἶχε κατέλθει πολὺ χαμηλὰ ἢ δὲ φιλοσοφία, ἀκολουθοῦσα καὶ αὐτὴ τὴν φορὰν τῆς κοινωνικῆς παρακμῆς, ἐκημνίσθη ἀπὸ τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῆς ἀνωτάτης πνευματικῆς ὁροσειρᾶς, εἰς τὴν ὁποῖαν ἄλλοτε τὴν εἶχον ἀνυψώσαι εὐγενεῖς τάσεις καὶ προσπάθειαι, διὰ νὰ καταπέσῃ εἰς τὰς ὑλιστικώτερας καὶ χυδαιότερας ἀτομικιστικὰς καὶ ἡδονιστικὰς θεωρίας.

Τὸ περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔζη καὶ ἀνεπτύσσετο ὁ ἄνθρωπος, κατέστη ποτὲ ζοφερώτερον τοῦ ἄδου, γενόμενον ὁμημέραι ἀποπνικτικὸν καὶ ἀποτρόπαιον. Οὐδεμία ἀκτις φωτὸς ἠδύνατο νὰ διολισθήσῃ διὰ μέσου τῆς πνιγρᾶς αὐτοῦ πυκνότητος, οὐδεμία πνευματικὴ λάμψις κατόρθωνε νὰ ὀδηγήσῃ εἰς σωτηρίας ἐξόδους.

Ἦτο πεπωμένον ἀρὰ γε ὁ ἄνθρωπος νὰ ὑποστῇ τὸν ψυχικὸν τῆς ἀσφυξίας θάνατον; ἦτο ἀρὰ γε μοιραῖον νὰ ταφῇ ὑπὸ τὰ ἴδια αὐτοῦ συντρίμματα;

Ἡ θρησκεία, ἡ ὁποία ἔχει τὸν προορισμὸν πρώτη αὐτὴ νὰ διανοίγῃ τὰς ὁδοὺς τῆς σωτηρίας, ἡ θρησκεία, ἣτις ὄφειλεν ἀνεπηρέαστος ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος νὰ κρατήσῃ ὑψηλὰ τὴν δαδα, ἡ ὁποία θὰ διέλυε τὰ σκότη, ἡ θρησκεία — καὶ ἐννοῶ τὴν μόνην τότε ὑπάρχουσαν πὼς Ἰουδαϊκὴν — εἶχε γίνῃ φάσμα ἀνίκανον νὰ σώσῃ, ἀνίσχυρον νὰ ὠφελήσῃ, νὰ εὐεργετήσῃ, νὰ συγκρατήσῃ τὴν διαφθοράν, φάσμα, τὸ ὁποῖον ἐκρυπτε τὴν σκιάδην τοῦ ὑπόστασιν διὰ τῆς λεοντῆς τύπων, τύπων κενῶν, τύπων καὶ μόνον τύπων. Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς θρησκείας ἐκείνης ἦσαν οἱ πρῶτοι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἐποδοπάτουν καὶ τὴν συνέτριβον, κατόπιν ἤρχετο ὁ λαός, ὁ ὁποῖος, θέλων νὰ συντρίψῃ τοὺς ἀρχηγούς τῆς θρησκείας, περιεφρόνει καὶ ἐμίσει τὴν θρησκείαν αὐτήν. Τὰ πάντα ἔβαινον μοιραῖως πρὸς τὸν ὄλεθρον καὶ εἰς αὐτὸν ἔτεινον ἀσφαλῶς, ἂν μέγα τι γεγονός, ριζικὴ τις ἐπανάστασις, ὡς καθιερώθη ἡ φράσις, δὲν ἐμεσολάβει διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Χριστοῦ, ἀγνοῦ, ἀγίου, ἰσχυροῦ μὲ τὸ μεγαλεύτερον ὄνειρον πρὸς ἐκτέλεσιν: τὴν λύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος.

Βεβαίως, ἀποτεινόμενος πρὸς Χριστιανοὺς Ἕλληνας, δὲν εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀναφέρω κατὰ πόσον τὸ ὄνειρον τοῦτο ἐπραγματώθη ἢ ἀμεσος μεταστροφή τῆς κατευθύνσεως τῆς ἀνθρωπότητος ὑπῆρξεν ἀποτέλεσμα τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ βίου τοῦ Ναζωραίου, διότι, ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ Χριστός, «ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν», δὲν εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, καθαρθεὶς δι' αἵματος τράγων καὶ διὰ σποδοῦ δαμάλεως, ἀλλὰ τὴν λύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος ἐπιτυχὼν διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος καὶ τοῦ αἰωνίου Πνεύματος.

Καὶ ἀληθῶς ὁ Χριστός πρῶτιστον μέσον ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν λύτρωσιν τῆς ἀνθρωπότητος μετεχειρίσθη τὸ κάταγμα, ὅπερ πρῶτος κατέφερεν ἐναντίον τῶν τύπων, οἵτινες ὑπεκαθίσταν τὴν θρησκείαν, τὴν παρουσίαν τῶν ἔργων, παρὰ τοὺς λόγους, καὶ τὸν συνδυασμὸν τῆς δράσεως πρὸς τὴν διδασκαλίαν.

Ἄλλοίμονον εἰς τοὺς ὁπαδοὺς τῆς θρησκείας ἐκείνης, οἱ ὁποῖοι παραμελοῦσι τὸ ἱερὸν τοῦτο καθῆκον, ἀλλοίμονον εἰς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἀφίνει τὴν φιλοπατρίαν του καὶ τὴν ζωτικότητά του νὰ ἐκδηλοῦται εἰς λόγους καὶ μόνον λόγους.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Μερὶμνης μεγίστην ἀφορμὴν παρέχει εἰς τοὺς διπλωματικοὺς κύκλους ἡ εὐρωπαϊκὴ κατάστασις καὶ ἡ πιθανότης ὀξείας τινὸς κρίσεως ἐπισπᾶ τὴν προσοχὴν τῶν Μεγάλων Δυνάμεων, γράφει ὁ «Ἡμερήσιος Τηλεγράφος» τοῦ Λονδίνου εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ εἰρήνη τῆς Εὐρώπης» ἄρθρον του.

Ὁ «Νέος Ἐλεύθερος Τύπος», σχολιάζων τὰς σκέψεις ταύτας, λέγει ὅτι εἰς τοὺς διπλωματικοὺς κύκλους τὰνάπαλιν οὐδεὶς λόγος ἀνησυχητικὸς παρατηρεῖται, ἢ δὲ ἀνάκλησις τοῦ ἐν Τουρκίᾳ πρεσβευτοῦ τῆς Ρωσίας κ. Τσαρίκωφ εἶναι ἀμφίβολον ἂν ἐνέχῃ ἐνδόσιμον διακυβέσεως τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης, καθ' ὅσον μάλιστα διάδοχος του ἀντὶ τοῦ Χάρτβιγ ὤρισθη ὁ Γίερς.

Εἶναι ἀδιαφιλονεικητὸν ὅτι ἀπαρέγκλητος σκοπὸς τῆς ρωσικῆς πολιτικῆς εἶναι ὁ ἐλεύθερος ἐκ τοῦ Εὐξείνου εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὰνάπαλιν ἐκπλους, ἀλλ' ἀπὸ τούτου μέχρι κοινῆς ρωσοϊταλικῆς δράσεως, ἣτις ὠρισμένως θὰ ἐπροκάλει τὸν βαλκανικὸν πόλεμον, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις. Κατὰ τὴν γνώμην τῶν μεμνημένων πολιτικῶν κύκλων, ἡ ἀπαισιοδοξία τοῦ «Ἡμερησίου Τηλεγράφου» δικαιολογεῖται πολὺ ὀλιγώτερον νῦν ἢ πρό τινων ἐβδομάδων.

Ἄν μὴ παρεμπέση ἀπροσδόκητόν τι ἐπεισόδιον, ἢ ἐποχὴ τῆς τήξεως τῶν χιόνων, ἣτις δὲν προσεβλέπετο ἀνευ ἀνησυχίας, θὰ παρέλθῃ ἡσυχος καὶ ἴσως ἡσυχώτερα τῶν παρελθόντων ἐτῶν. Οἱ μονάρχαι καὶ αἱ κυβερνήσεις τῶν βαλκανικῶν κρατῶν ἔχουσιν ἀπόφασιν νὰ διατηρήσωσι τὴν εἰρήνην, αἱ δὲ Μ. Δυνάμεις καταβάλλουσι νῦν πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς ὑποστήριξιν τῆς τάσεως ταύτης.

Οὐδεμίαν, προδήλως, ἢ Ρωσία πρόθεσιν ἔχει νὰ ἐπιδοθῇ εἰς ἐνεργὸν πολιτικὴν ἐν τῷ Αἴμῳ. Τὸ μαροκηνὸν ζήτημα ἐλύθη διὰ τῆς προσφάτου ἐπικυρώσεως τῆς γαλλογερμανικῆς συνθήκης. Ἡ ἐντασις μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γερμανίας κατηνύσθη μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ λόρδου Χάλδαν εἰς Βερολίνον, ἂν καὶ ὁ περὶ τοῦ ναυτικοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Οὐίνστον Τσώρτσιλ εἶναι ὑπέρογκος καὶ ὁ τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ προϋπολογισμὸς μετὰ μεγάλῃ ἀναμένεται ἐν Ἀγγλίᾳ ἀγωνίας.

Ὁ Τριπολιτικὸς πόλεμος, ὅστις εἶναι διηνεκὴς πηγὴ κινδύνων, περιωρίσθη ἐπὶ τοῦ ἀφρικανικοῦ ἐδάφους.

Ἐνδεχόμενον, βεβαίως, τὸ βαρόμετρον νὰ ἀναγγεῖλῃ αἴφνης ἐπικειμένην θύελλαν, ἀλλὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος δύναται μᾶλλον νὰ γίνῃται λόγος περὶ εὐρωπαϊκῆς ὑφέσεως. Ἡ Ἀγγλία πιθανὸν νὰ ἀγγηται εἰς τὴν τοσοῦτον ζοφεράν ἀτίληψιν τῆς διεθνὸς θέσεως, ὑπὸ τῆς βαρείας ἐπηρείας τῆς κοινωνικῆς κρίσεως, καὶ τῆς σοβαρᾶς ἴσως εἰδήσεως, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἀνέβαλε τὰς εἰς τὰς ξένας αὐτὰς ἐπισκέψεις του. Ἀλλ' οἱ καλῶς πληροφορημένοι κύκλοι δὲν συμμερίζονται οὐδαμῶς τὴν ἀτίληψιν τῆς ταύτης.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ καίμενον τοῦ ἀπαιτητικοῦ ὑπομνήματος τῆς Ἰταλίας εἰς τὰς περὶ εἰρήνης βολιδοσκοπήσεις τῶν Δυνάμεων τηρεῖται μυστικόν. Διαδίδεται ὅμως ὅτι περιέχει δέκα ἐν συνόλῳ σημεία, θίγοντα ὅλας τὰς δυνατὰς λεπτομερείας ὡς πρὸς τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης καὶ καταλήγει ὅτι ἡ Ἰταλία δὲν δύναται νὰ χωρίσῃ πέραν τῶν γενομένων ἐν τῷ ὑπομνήματι παραχωρήσεων. Τὸ ἐν λόγῳ ὑπόμνημα, ἀνακοινωθὲν ἤδη εἰς τὴν Ἰσπανίαν ὑπὸ τῶν Δυνάμεων, ἐξετάζεται ἤδη, ἀλλ' οὐδεμία εἰσέτι ἐλήφθη ἀπόφασις.

□ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ □

ΔΥΟ ΕΡΓΑ

Πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι, ἀποβλέποντες εἰς τὸν κατήφορον, τὸν ὁποῖον τυφλῶς ἀκολουθεῖ ἡ κοινωνία, τονίζουσιν ἱερεμιάδας ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς καί, ἀπέλπιδες περὶ τῆς βελτιώσεώς της, χύνουσι τὰ δάκρυά των, πενθοῦντες τὴν ἀπώλειαν τῆς ζωῆς τῶν παλαιῶν χρόνων καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς κοινωνίας, ἢ ὅποια ὑπῆρξε περισσότερον ἠθικῆ, περισσότερον εὐγενῆς καὶ ὀλιγότερον ἐκδεδιαιτημένη.

Οἱ κοινωνιολόγοι, εἶναι ἀληθῆς, ὅτι διεπίστωσαν τὸν τοιοῦτον τῆς κοινωνίας ἐκτροχιασμόν, ὁ ὁποῖος κατέστη πλέον προφανῆς εἰς πάντας. Οἱ ὄροι τῆς ζωῆς ἔγιναν δυσχερέστεροι, οἱ ἠθικοὶ κίνδυνοι περισσότεροι, τὰ ναυᾶγια συχνότερα.

Ἐν τούτοις, τὸ γεγονός τούτου δὲν ἠδύνατο εἰμὴ νὰ δημιουργήσῃ καὶ τὴν ἀντίδροσιν, ἣτις εἶναι τοσούτω μᾶλλον ζωηρότερα, ὅσον δεινοὶ εἶναι οἱ προβαλλόμενοι κίνδυνοι.

*

Εἰς τὴν Εὐρώπην μία μερὶς ἐκλεκτῆ τῶν Intellectuels, ἢ μερὶς ἐκεῖνη, ἢ ὅποια ἀποτελεῖ τὴν ἀκρόπολιν τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, ἐργάζεται δι' ὅλων τῶν μέσων, τὰ ὅποια δύναται νὰ διαθέσῃ, ὑπὲρ τῆς ἀνυψώσεως τῆς κοινωνίας.

Δημοσιεύσεις, σύλλογοι, διαλέξεις, κηρύγματα, νομοθεσίαι τίθενται εἰς ἐνέργειαν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου, τοῦ ὁποῖου τὴν σπουδαιότητα ἕκαστος ἐννοεῖ.

Καὶ αἱ ἐνέργειαι αὐταὶ φέρουσιν ἀποτελέσματα εὐχάριστα καὶ πολὺ παρήγορα.

Ἐχῶ ὑπ' ὄψει μου σήμερον δύο τοιαῦτα κοινωφελῆ ἔργα, δύο καθιδρύματα, τῶν ὁποῖων ὁ εὐεργετικὸς σκοπὸς κατενοήθη ἀμέσως. Τὸ ἐν ἑξ αὐτῶν, «La Maison de Famille», περισυνάζει ὅλα τὰ ἐγκαταλελειμμένα κορίτσια, τὰ θύματα αὐτῆς ζωῆς, τ' ἀπροστάτευτα καὶ ἔρημα, τὰ συγκεντρώνει ὑπὸ τὴν στέγην του καὶ τοῖς παρέχει ζωὴν ἀνετον, ἠθικὴν καὶ ἐργασίαν.

Κατὰ τὴν ἐπετηρίδα τοῦ καθιδρύματος τούτου, ὁ René Stoum τοῦ Ἰνστιτούτου τῶν Παρισίων, εἰς τὸν καταχειροκροτηθέντα λόγον του, ἀπέδειξε πόσον τὰ τοιαῦτα προστατευτικὰ ἔργα εἶναι ἀναγκαῖα εἰπέρ ποτε σήμερον, διότι ταῦτα δὲν ἀποβλέπουσιν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἠθικῆς ἐνὸς ἀτόμου ἢ μιᾶς οἰκογενείας, ἀλλὰ ἐξυγιαίνουν τὴν κοινωνίαν ὁλόκληρον.

*

Τὸ ἕτερον ἔργον ἀφορᾷ τοὺς ἄνδρας, συνέστη δὲ ἐσχάτως ὑπὸ τὸν τίτλον : «Œuvre de relevement social». Καὶ ὁ τίτλος του αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸ πρόγραμμά του. Ἡ Γαλλία μαστίζεται ἀπὸ δύο πληγὰς : τὸν ἐκπατρισμόν καὶ τὸ ἔγκλημα.

Τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τούτου προτίθενται νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειαν τῆς ἐγκαταλελειμμένης νεότητος, ἐκεῖνης, ἢ ὅποια ἤρχιζεν ἐκτροχιαζομένη ἀπὸ τῆς ἠθικῆς ὁδοῦ, τῆς νεότητος, ἢ ὅποια κατήλθεν ἤδη τὰς πρώτας βαθμίδας τοῦ ἐγκλήματος. Τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποῖων θὰ κατορθωθῇ τούτο, εἶναι πολλά, ἀναφέρονται δὲ εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ Συλλόγου. Ἡ ἀνατροφή, τὸ πυράδειγμα, ἡ ἀγροικὴ ἐκπαίδευσις θ' ἀντιταχθῶσιν εἰς τὴν ὀκνηρίαν, τὸν ἀλητικὸν βίον καὶ τὴν ἐγκληματικὴν ζωὴν. Ἀφοῦ δὲ διὰ τῶν μέσων τούτων ἐξυγιανθῇ ἡ νεολαία, θὰ στέλλεται εἰς τὰς ἀποικίας, ὅπου θὰ δημιουργηθῇ ζωὴ ὑγιῆς ἀπὸ σωματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως καὶ πλήρης σφρίγους καὶ δράσεως.

Καὶ τὸ ἔργον τούτο συνεκέντρωσε πλείστας ὄσας συμπαθείας, ἢ εὐεργετικῆ δ' αὐτοῦ δράσις εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη.

*

Ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ τώρα νὰ ἐρωτήσωμεν : — Ἔργα τοιαύτης χρησιμότητος καὶ τοιοῦτου σκοποῦ ἀρὰ γε δὲν ἔχουν λόγον ὑπάρξεως καὶ παρ' ἡμῖν ; ἢ φανταζόμεθα τὴν κοινωνίαν μας τελείως ἀγνήν καὶ ἀπηλλαγμένην παντὸς κινδύνου ;

Καλὸν εἶναι νὰ εἶναι τις αισιόδοξος. Ἄλλ' ἢ αισιοδοξία δὲν δικαιολογεῖ τὴν τύφλωσιν, δὲν δικαιολογεῖ τὴν μοιρολατρείαν καὶ τὴν ἀδράνειαν.

Ἡ Ἑλληνὶς κόρη, παρ' ὅλην τὴν ἠθικὴν, τὴν ὅποιαν ἔχει, εἶναι πάντοτε ὁ εὐπαθὴς στόχος, τὸ εὐκαμπτον θῦμα, ὑπὸ τὰ ἰοβόλα βέλη τῶν διαφθορέων. Τὸ ἔγκλημα εἰσέδυσεν ἤδη εἰς τὴν νεολαίαν μας καὶ πρὸ αὐτοῦ τὴν ἐκυρίευσεν ἡ ἀμέλεια, ἡ ἀστάθεια, ἢ ἠθικὴ ἐκκλυσίς.

Ὁ νέος ἀφίνει πλέον τοὺς πατρικοὺς του ἀγρούς, τοὺς πωλεῖ ἀντὶ ἐλαχίστων ψιχίων χρυσοῦ καὶ φεύγει τὸ πάτριον ἔδαφος. Ρίπτεται εἰς ξένον περιβάλλον, ὅπου ἀνίσχυρος καὶ ἔστερημένος ἐφοδίων προώριστα ἢ νὰ χαθῇ διὰ τὸ ἔθνος, ἢ καὶ νὰ γίνῃ παράγων ὀλέθρου δι' ὅλην τὴν κοινωνίαν. Ἡ κόρη, ἢ πτωχὴ ἀγρότις, ἢ μικρὰ ἐργάτρια, ἢ δειλὴ βιοπαλαίστρια, θαμβόνεται πρὸ λαμπούσης ἐπιφα-

νείας καὶ ἀρνεῖται τὴν μητρικὴν στέγην, ἢ ὅποια τὴν ἐστέγαζε μετὰ τῆς τιμῆς διὰ νὰ τὴν ἀνταλλάξῃ μὲ ἄλλο περιβάλλον, τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς ἀπλοϊκοὺς ὀφθαλμούς της φαίνεται στίλβον καὶ εὐτυχές. Ἐξομοτεῖ πολλάκις καὶ ὄχι σπανίως συντρίβει τὴν καρδίαν της καὶ τὴν συνείδησίν της ἐπάνω εἰς τὸν σκληρὸν γρανίτην τῆς ἀνηθικότητος. Χάνεται αὐτὴ καὶ χάνει ἢ κοινωνία μας μιαν ὑπαρξίν, ἢ ὅποια ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ τὴν μεγαλειτέραν εἰς αὐτὴν προσφορὰν : ἕνα ἐντιμον οἶκον. Χάνεται ὁ ἐργάτης ἐξουθενημένος εἰς τὰς ἀγυῖας τῶν πόλεων διὰ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸ κρατητήριον, ἀλλὰ καὶ ἐρημοῦται ὁ ἀγρός, πλήσσεται καιρίως ἢ οἰκογένεια.

*

Ἑλληνίδες, γνωρίζετε ἐκ τοῦ περιβάλλοντος, εἰς τὸ ὁποῖον ζῆτε, πολλὰ ὀνόματα, παραδείγματα ἀψευδῆ τῆς καταστάσεως ταύτης. Δὲν νομίζετε ὅτι πρέπει νὰ συντελέσετε εἰς τὴν ἀναστολὴν τοῦ κακοῦ ; δὲν νομίζετε ὅτι εἶναι καιρὸς, πρὶν τοῦτο δεινωθῇ, νὰ περιορισθῇ καὶ νὰ σταματήσῃ ἐν τῇ γενέσει του ; Λυτρώσατε μερικὰς ψυχὰς, σώσατε ἀπὸ τὸν ἐκφραυλισμὸν καὶ τὴν ἀτίμωσιν ἀδυνάτους ὑπάρξεις, ἀποδώσατε εἰς τὴν οἰκογένειαν τὴν κόρην καὶ εἰς τὸν πατέρα τὸν υἱόν. Εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τῶν ὅσα εἶναι δυνατὸν νὰ κάμετε. Ἰδρῦσατε τοιοῦτους συλλόγους παντοῦ, εἰς τὸς ἐπαρχίας, τὰς ὁποίας λυμαίνεται ἢ προπαγάνδα καὶ ἐκφραυλίζει ὁ χρυσοῦς μόσχος τῶν σατύρων, καθὼς καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἢ ὅποια κατήντησε δι' ὀρισμένας τάξεις κοινωνικὴ καταβόθρα.

Τὸ παράδειγμα, ὠραῖον καὶ ἀξιὸν μιμίσεως, μᾶς τὸ παρέχουσι τὰ δύο γαλλικὰ ἔργα, περὶ τῶν ὁποῖων ἀνέφερα ἐν ἀρχῇ, καὶ ὑποθέτω ὅτι δὲν εἶναι λογικὸν ἀπὸ τὸ Παρίσι νὰ μὴ μιμούμεθα τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν μόδαν του καὶ τὸς ἰδιοτροπίας του.

Ο. Κ. Μ.

→→→ . . . . . ←←←

Γ Ν Ω Μ Α Ι

— Προσποίησις ! μία κόνις ριζιοῦ, ποῦ μαθαίνει καὶ γηρασκει τὴν καρδίαν, ὅπως τὸ πρόσωπον τῶν γυναικῶν.

*

— Ποτὲ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ τελείως ἐν ἀτομον, ἐν δὲν τὸ ἀγαπήσῃ.

x:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

[συνέχεια από σελ. 1144 και τίτλος]

Η Ψυχή βουλομένη.

Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή ἐπλάσθη διὰ νὰ ἐργάζεται, τώρα μὲν τὰς ἐν αὐτῇ ιδέας συγκρίνουσα καὶ ἀναλύουσα καὶ συνδέουσα ποικιλοτρόπως, τώρα δὲ διὰ τοῦ σώματος ὡς δι' ὄργανου μετὰ τοῦ κόσμου τῆς ὕλης ἐπικοινωνοῦσα καὶ τὴν σφραγίδα τῆς ἰδίας ἐφευρετικότητος ἐπὶ τῶν περὶ αὐτὴν ἐπιβάλλουσα.

Ἄλλ' ὅτι δῆποτε καὶ ἂν πράττει ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή, τὸ πράττει ἐξ ἰδίας προσιρέσεως καὶ βουλῆς, αὐτὴ ἀναμετροῦσα τὰ δεδομένα καὶ ζυγίζουσα καὶ ἐκλέγουσα. Ἐντεθεὶν καὶ «αὐτοκίνητον» ἀπεκάλεσεν ὁ Πλάτων τὴν ψυχὴν, ὡς ἐξ ἑαυτῆς καὶ οὐδενὸς ἀναγκάζοντος κινουμένην. Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἡ βᾶσις τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας. Δι' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐν ἠθικόν. Χάρις εἰς αὐτὴν τυγχάνει ἀληθῆς δημιουργός, κατὰ τὴν εὐγενεστέραν σημασίαν τῆς λέξεως, πλάττων ὡς ὁ Θεὸς αὐτερεσσίως (καίτοι οὐχὶ μὲ ἐντελῶς ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν ὡς τὴν Ἐκείνου), ἐνῆ τὰ λοιπὰ ὄντα ἀπλῶς παράγουν ὡς χορδισθεῖσαι μηχαναί. Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἄλλο βασιλικὸν στέμμα, προσφερθὲν ἡμῖν παρὰ τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμετέραν αὐτοβασίλειαν καὶ αὐτοκυβέρνησιν, καὶ τὸ στέμμιχ τοῦτο οὐδεὶς αἶρει ἀφ' ἡμῶν, διότι οὐδενὶ ἐπετρέπη νὰ παραδιάξῃ τὰ ἄδυστα τῆς ἐλευθερίας μας. Ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἀπορρέουν τὰ δικαιώματά μας, ἀλλὰ καὶ τὰ καθήκοντά μας. Ἐὰν ἡμεθα μύλοι ἢ ἐλαιοτριβεῖα ἢ κλωστήρια, κανεὶς δὲν θὰ μᾶς ἐτιμῶρει ἀσεβόντας κατὰ τοῦ πλησίον· καθόσον αἱ μηχαναὶ εἶναι ἐντελῶς ἀνεύθυνοι διὰ πᾶν τὸ ἐξ αὐτῶν παραγόμενον.

Παραβάετε τὸ μοιραῖον ἐνστικτὸν τῶν ζώων πρὸς τὴν ἐλευθέραν θέλησιν τῆς ψυχῆς μας καὶ ἰδέτε τὴν διαφορὰν. Ἐκεῖνο διακρίνει ἢ ἀπερὶσκεψία. Αἱ ἀνθρώπινα πράξεις τελοῦνται κατόπιν σκέψεως καὶ ἀποφάσεως. Τὸ ἐνστικτὸν ἀποβλέπει ὁλόκληρον τὸ εἶδος καὶ εἶναι, οὕτως εἶπεν, ἀπρόσωπον. Ἡ ἀνθρωπίνη ἐλευθερία ἀποβλέπει τὴν ἀτομικότητα ἐκάστου, οὕτως ὥστε ἕκαστος ἄνθρωπος νὰ εἶναι δημιουργός τῆς ἑαυτοῦ σφαίρας, ἐν ἣ διαβίῃ καὶ ἐφ' ἣ εὐθύνεται. Τὸ ἐνστικτὸν εἶναι ἀμετάβλητον καὶ ἀνεπίδεκτον προόδου· αἱ εἰδήσεις τῶν καστῶρων, αἱ φωναὶ τῶν χελιδόνων, τὰ δίκτυα τῶν ἀραχνῶν εἶναι τοιαῦτα καὶ σήμερον, εἰς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Τούταντίον, τοῦ ἀνθρώπου αἱ πράξεις

χαρακτηρίζονται ἐπὶ ποικιλίᾳ καὶ προοδευτικότητι, χάρις εἰς τὴν ὁποῖαν οὗτος κινεῖται διαρκῶς πρὸς τὰ π. ὅσω, ἀδιαλείπτως βελτιούμενος, ἀδιαλείπτως ἐπεκτείνων τὰ κυριαρχικά του δικαιώματα ἐπὶ τῆς πλάσεως, ἐφ' ἧς ἄρχων ἐχρίσθη, κατὰ τὴν δοθείσαν αὐτῷ προνομίαν ὑπὸ τοῦ εἰπόντος Δημιουργοῦ: «*Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καὶ καθ' ὁμοίωσιν. Καὶ ἀρχέτωσαν τῶν ἰχθύων τῆς θαλάσσης, καὶ τῶν πετεινῶν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν κτηνῶν, καὶ πάσης τῆς γῆς, καὶ πάντων τῶν ἐρπετῶν, τῶν ἐρπόντων ἐπὶ τῆς γῆς*».

Ἀρχέτωσαν! Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ εὐχὴ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, ὅτε ἐνεκόλαπτεν ἐντὸς τοῦ πηλοῦ τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα. Καὶ ὁ ἄνθρωπος, γυμνὸς καὶ ἀοπλὸς ριφθεὶς εἰς τὸ ἄγνωστον, κατώρθωσε, τοῦ χρόνου προϊόντος, νὰ καθυποτάξῃ διὰ τῆς ἀκαταδάμαστου θελήσεώς του τὰ πάντα, αὐτὸς μόνος ἐξυπνος ἐν τῇ μέσῃ δημιουργίᾳ ὑπνωττούσης, αὐτὸς μόνος προοδεύων ἐν τῇ μέσῃ στασίμῳ περιβάλλοντος, αὐτὸς μόνος ἀτενίζων πρὸς τὸ μέλλον μετὰ τῶν ζώων καὶ θνησκόντων διὰ τὸ παρόν.

Καὶ εἰσῆλασε λοιπὸν εἰς τὰς σφαῖρας παντὸς τοῦ ἐπιστητοῦ, καὶ ἐμελέτησε τοὺς νόμους τῆς φύσεως, καὶ συνέζευξεν ὑπὸ τὸ θριαμβευτικὸν του ἄρμα τοὺς ἀνέμους, καὶ ἐξιχνίασε τῆς θαλάσσης τὰ ἔγκατα, καὶ ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τοὺς κεραυνούς, καὶ κατέστησε πειθήνιον ὑπῆρέτην τοῦ τὸν ἠλεκτρισμόν, καὶ συνενοήθη μὲ τοὺς ἀντίποδας διὰ τοῦ ἀσυρμάτου, καὶ κατεσκεύασε σκάφη ἐμπαίζοντα τὸν ὠκεανόν, καὶ ἐφευρε τὸ ἀερόστατον καὶ ἀεροπλάνον, καὶ ἀνευρε διὰ τῆς δικέλλης τοῦ ἀρχαιολόγου τὰς κοιμημένας ὑπὸ τὸ χῶμα ἀρχαιότητος, καὶ ἀνέστησε διὰ τῆς ἱστορίας τὰς παρφηγμένας γενεάς, ἃς καὶ ἠνάγκασε νὰ τῇ ἐκμυστηρευθῶσι τὸν βίον των, καὶ ἔφερε διὰ τοῦ τηλεσκοπίου πλησιέστατα τοὺς ἀπωτάτους ἡλίους, καὶ ἀνευρε διὰ τοῦ μικροσκοπίου τοὺς τέως ἀγνώστους τῶν μικροβίων λαούς, καὶ ἐταξινόμησε τὰς μυριάδας τῶν φυτῶν καὶ ζώων, καὶ διετρώπησεν ὄρη, καὶ ἔκοψεν ἰσθμούς, καὶ ἐγεφύρωσε παραλίαι, καὶ ἀνήλθεν, ὡς ὁ Φαέθων, ἐπὶ πυρίνου ὀχήματος, καὶ ἀνυψώθη, καὶ ἐδοξάσθη, καὶ ἐπευφημήθη ὡς ἱστορικός, ὡς μηχανικός, ὡς ἐφευρέτης, ὡς ἀρχαιοδίφης, ὡς ἐξερευνητής, ὡς ρήτωρ, ὡς ἰατρός, ὡς νομομαθής, ὡς ποιητής, ὡς φυσικός, ὡς φιλόσοφος. Τί δὲν κατώρθωσεν ἕως τώρα τὸ δαιμόνιον αὐτὸ πνεῦμα; Καὶ πόσα ἄλλα ἀρά γε πέπρωται νὰ κατορθώσῃ εἰς τὸ μέλλον;

Ἄλλὰ θέλει δὲν σημαίνει μόνον κινεῖσθαι

πρὸς τὰ δεξιὰ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰ ἀριστερά· Ἐὰν ἡ ψυχή ἡμῶν ἐδημιουργεῖτο ὡς ἡ μαγνητικὴ βελόνη, ἀνευδότης ρέπουσα πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὡς πρὸς ἐν καὶ μόνον σημεῖον, ἡ ἐλευθερία μας θὰ ἔπαυεν ὑφισταμένη. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἀφήκε μὲν τὴν θέλησίν μας νὰ ἐκτείνῃ ὅπου θέλει τὰς χεῖράς της, εἴτε πρὸς τὰ δεξιὰ εἴτε πρὸς τὰ ἀριστερά, εἴτε πρὸς τὴν ζωὴν εἴτε πρὸς τὸν θάνατον, διὰ νὰ εἶναι πᾶσα πράξις μας ἀτομικὸν δημιούργημα μας, ἔγραψε δὲ ἐντὸς τῶν καρδιῶν ἡμῶν τὸν θεῖον αὐτοῦ νόμον, διὰ νὰ μᾶς ὑπενθυμίζῃ τί δέον νὰ προτιμῶμεν. Λαλῶ περὶ τῆς **Συνειδήσεως**, ἥτις, ὡς ἄλλος Δεκάλογος καὶ ὡς ἄλλο, τολμῶ εἶπεν, Ἰθαγγέλιον, ἀντηχεῖ εἰς τὰ στέρνα ἡμῶν, συνιστῶσα μὲν τὸ ἀγαθὸν πατρικῶς, ἀποτρέπουσα δὲ ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ κακοῦ φιλοστόργως, καὶ, μετὰ τὴν διάπραξιν, συχαίρουσα ἢ ἐλέγχουσα κατὰ τὴν ἠθικὴν ἀξίαν ἢ ἀπαξίαν τῶν διαπραχθέντων. Ἡ συνειδήσις, ἡ πᾶσαν γενικῶς τὴν ἀνθρωπότητα ἀπ' ἀρχῆς τῆς υπάρξεώς της περιβάλλουσα καὶ μέχρι καὶ αὐτῶν ἐτι τῶν φαυλοτέρων καταγωγῶν τῆς ἁμαρτίας διήκουσα, ἡ συνειδήσις ἡ μία καὶ ἀναλλοίωτος καθ' ἅπαντας τοὺς χρόνους, μεθ' ὅλας τὰς προσκαίρους παραφθοράς, εἰς ἃς ἡ ἀβελτηρία μας τὴν υποβάλλει, ἡ συνειδήσις, ἡ καὶ τὸν λιθανιζόμενον κακοῦργον μαστίζουσα καὶ τὸν σφραγιαζόμενον ἅγιον παρηγοροῦσα, διότι δεικνύει εἰς τὸν πρῶτον τὸν Κριτὴν καὶ εἰς τὸν δευτέρον τὸν Μισθαποδότην, ἡ συνειδήσις, ἐφ' ἧς πᾶσαι αἱ ἀνθρώπινα νομοθεσίαι προσμετροῦνται καὶ ἐν ἣ ἐμπαίζονται ὅπως κύρος προσλάβωσιν — εἶναι καὶ αὐτὴ ἄλλη ἀπόδειξις τῆς κοινωνίας ἡμῶν πρὸς τὸν Νομοθέτην Θεόν. Διότι αὐτὸς ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς γεννήσεώς μας ἐνθέτει αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν μας διὰ νὰ εἶναι πηδάλιον ὁδηγοῦν ἡμᾶς πρὸς τὸ καθήκον καὶ διὰ τοῦ καθήκοντος πρὸς τὸν Στεφανωτὴν καὶ Πατέρα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΛΙΝΙΚΟΣ

Manchester.

πρωτοπρεσβύτερος.

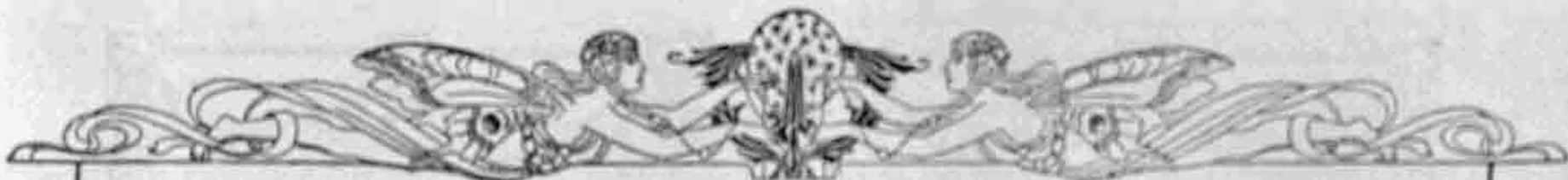
Κ. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΝ ΑΜΙΣΩ.

Ἔργασία φιλόκαλος καὶ μὲ πολλὴν καλαισθησίαν. Μεγεθύνσεις λίαν ἐπιτυχεῖς.

Τιμαὶ εὐπρόσδεκτοι.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΤΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ

Μόλις η ἀεροπλοία ἀπὸ τριῶν ἔτων εἰσῆλ-
 θεν εἰς τὸ πρακτικὸν αὐτῆς στάδιον καὶ ἰδοὺ
 προέγεται μὲ μίαν ἐκπληκτικὴν ταχύτητα,
 ἀγνωστον εἰς ἕλας τὰς ἐπιστημονικὰς ἀνακα-
 λυφαίς καὶ ἐφευρέσεις. Τὸ ἀξιοπαρατήρητον
 δὲ εἶναι ὅτι εὐθὺς ὡς αὕτη ἐβίβη τὸ ἐκπλη-
 κτικὸν μέλλον, τὸ ὅποιον μᾶς ἐπιφυλάσσει, ὁ
 ἄνθρωπος ἤρχισεν νὰ χρησιμοποιῆ τὴν ἐφεύ-
 ρασίν του ὅχι ὅπως ἐξυπηρετήσῃ τὴν κοινω-
 νικὴν εὐδαιμονίαν, οὔτε ὅπως δώσῃ νέαν
 πνεύνῃ εἰς τὴν ἀτομικὴν πρόεσιν, ἀλλὰ ὅπως
 δι' αὐτῆς ἐπιτύχῃ τὴν ἐξολόθρευσιν τῶν
 ἐμίων του. Καὶ ἰδοὺ, προτοῦ γίνουσι τὰ τα-
 χυδρομικὰ ἀεροπλάνα, τελειοποιουμέναι τὰ
 στρατιωτικὰ.

Ἡ Γαλλία κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμὴν
 ἔχει τὸν καλλίτερον κατηρητισμένον ἀεροπορι-
 κὸν στόλον ἐκ πηδαλιοχοιμένων ἀεροστάτων
 καὶ ἐξ ἀεροπλάνων διαφόρων τύπων, διότι
 ἀκόμη ἡ στρατιωτικὴ ἐπιστήμη δὲν ἐξέλιξε
 τὴν κρίσιν τῆς καὶ τὴν προτίμησίν τῆς.

Τὸ ἀεροπλάνον εἶναι ταχότατον, δύναται
 νὰ ἀναχωρήσῃ ἀμέσως καὶ εἶναι καταλληλό-
 ταιον διὰ τὰς ἀναγνωρίσεις, διὰν αὐτὰ δὲν
 θὰ γίνωσι πολὺ μακρὰν ἐκ τοῦ στρατοπέδου.
 Τὸ ἀερόστατον ὅμως μὲ τὸν ἀχώριστον βοη-
 θὸν του, τὸν ἀνευ σώματος τριλέγγραφον, ἀρ-
 κίζει εἰς τὰς ἀναγνωρίσεις μεγάλης ἀποστά-
 σεως, διὰ τὰς ὁποίας πρέπει καὶ πολὺ νὰ
 ταξιδεύσῃ τις καὶ νὰ παραμείνῃ ἐπὶ πολὺ
 ἄνωθεν τοῦ κατασκοπευομένου μέρους. Ἐξ
 ἑλλου μόνον τὰ πηδαλιοχοιόμενα δύνανται
 νὰ ἐνεργήσωσι τὴν ὕψα, πρῶτον, τὸ ὅποιον
 ἐν δύναται τὰ ἀεροπλάνα, τὰ ὅποια δὲν θὰ
 ἠδύνατο νὰ καταβῶσιν εἰς τὸ ἔδαφος, ἕνεκα
 τοῦ σκότους. Ὁ ὄγκος, ἄλλως τε, τοῦ ἀερο-
 στάτου τοῦ ἀπιτρέπει νὰ φέρῃ βάρη ἐκτρι-
 κτικῶν ὀπλῶν διὰ τὰς ἐφόδους, νὰ τὰς ἐκτελῇ
 ἢ τέλος νὰ τὰς προτομαίξῃ, καταβαίνειν
 πολὺ χαμηλὰ διὰ αὐτὰ εἶναι ἀδύνατα διὰ
 τὸ ἀεροπλάνον. Ἀλλὰ καὶ τὸ πηδαλιοχοι-
 ὄμενον ἀεροπλάνον εἶναι ὀλιγώτερον εὐκίνητον
 καὶ ἐξ αἰτίας τῶν προηγουμένων τοῦ ὕψους,
 τὰς ὁποίας ἔχει, εἶναι εὐρλεκτόν. Αἱ στρα-
 τιωτικαὶ ἀνάγκαι ἀπαιτοῦσιν ὅπως τὸ ἀερο-
 πλάνον ἀναχωρήσῃ ἐκ σημείου τινοῦ, ἀκολουθῇ
 κάποιαν διαδρομὴν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐχθροῦ
 καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιστρέψῃ ἢ εἰς τὴν ἀφετη-
 ρίαν ἢ κάπου ἄλλου. Ἀλλὰ τὸ ἀεροπλάνον
 εἶναι εὐθραυστος μηχανὴ καὶ διατρέχει κινδύ-
 νους κατὰ τὴν ἀνάπαυσίν του ὅχι ὀλιγοτέ-
 ρους ἢ κατὰ τὴν πτήσιν του. Δι' αὐτὸ ἐπε-
 νέησαν συνδυασμὸν τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν
 ἀεροπλάνων. Κατασκευάσθησαν αὐτοκίνητα
 ὑνόμενα νὰ μετακρίνωσιν ἐν ἀεροπλάνον
 ἐκτεταμένον μεθ' ἑαυτῶν τῶν ἐξαρτημάτων καὶ
 τῶν ἀναγκαίων διὰ τὰς ἐπιθεωρήσεις μηχανη-
 ματίων.

Ἡ πρώτη ὑπηρεσία, τὴν ὁποίαν προσφέρει
 εἰς τὸν πόλεμον τὸ ἀεροπλάνον, εἶναι αἱ ἀνα-
 γνωρίσεις, ὡς τοῦτο ἀπέδειξαν ἕλας τὰ ἐν
 Εὐρώπῃ στρατιωτικὰ γυμνάσια καὶ ὁ τουρ-
 κικατικὸς πόλεμος. Τώρα μελετᾶται τὸ ζή-
 τημα κατὰ πόσον ἐν ἀεροπλάνον δύναται νὰ
 καταστρέψῃ ἕνα ναύσταθμον, θεωρητικὸν ἢ
 φρούριον. Ἡ ἀβίον, ἐστὶ βέβαιον, θὰ μᾶς
 ἀπαντήσῃ καταφατικῶς.

ΟΙ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΩΝ ΘΕΑΝΩΝ

Ἄλλοτε, εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν θεωριῶν τοῦ
 Δάρβιν καὶ τοῦ Λαμάρκ, οἱ σοφοί, οἱ μὴ
 ἀγνωστοὶ τὴν ἐλπίσιν τοῦ φωτός εἰς τὰ με-
 γάλια βάθη, ἐκκέπτοντο οὕτω: «Τὸ περιβά-
 λλον δημιουργεῖ τὴν ἐνέργειαν καὶ ἡ ἐνέργεια
 κρᾶνει τὸ ὄργανον. Ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει
 φῶς, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ βλέπῃ τις καθα-
 ρά' ἄρα τὰ φάρια, τὰ ὅποια κατοικοῦν τὰ
 βάθη τῶν θαλασσῶν, εἶναι τυφλά!»

Καὶ ὅμως ἂν εἶδη πικρὸν ἰχθύων δὲν ἔχουσι
 ὄρατος ὀφθαλμούς, ὡς ὁ Γαστροτόμος τοῦ
 Βαϊρνί, ἐν τούτοις καθ' ἕνα τὸ μήκος τοῦ
 σώματός των ὑπάρχουσι πλάκας φωσφορί-
 ζουσαι, κατανεμημέναι ὡς κανθάλαι κατὰ τὰς
 φωταφίας μας. Ἄν ἔδινον ὀφθαλμούς,
 διατὶ νὰ ἔχουσι φῶτα; Μυστήριον.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Φωτοσκόπος, ἕτερος ἰχθύς
 τῶν βαθῶν, εἰς 1200 περίπου μέτρων βάθος,
 ἔχει ὀφθαλμούς διὰ νὰ βλέπῃ καὶ ἀπειθῇ εἰς
 τὰ βάθη ποῦ διαμένει δὲν ὑπάρχει φῶς, φω-
 τίζει τὴν πορείαν του δι' εἰδικῶν ὀργάνων,
 τὰ ὅποια εὐρίσκονται ὑπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ του
 καὶ εἰς ἕνα τὸ σῶμά του.

Πολλὰ εἶδη ἰχθύων εἶναι φωσφορίζοντα,
 ἕλας ἔχουσι εἰς τὴν κεφαλὴν κορυφακτικὸς
 φανός αὐτοκινήτων, οἱ ὅποιοι λάμπουσι κατὰ
 θέλησιν καὶ ἕτεροι ἔχουσι ἐρωδιωμένους
 τοὺς ὀφθαλμούς μ' ἐν εἰδος τριλεσκοπίων, διὰ
 τῶν ὁποίων ἐξερευνοῦσι τὸν ὕψον των.

Ἐκεῖ ὅπου ὁ ἄνθρωπος νομίζει ἀπόλυτον
 σκότος, τὰ φάρια κλύουσι εἰς τὸ ἴδιόν
 των φῶς.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ LISTER

Ἀπίθανον ἐγγάτως εἰς ἡλικίαν 84 ἐτῶν
 εἰς ἀπὸ τοῦ μεγαλειτέρου χειρουργοῦ τοῦ
 κόσμου, ὁ Ἄγγλος ἰατρός Lister. Τὸ χειρουργικὸν
 ἔργον τοῦ ἀπαιτήσαντος τούτου εἶναι
 πολὺ σπουδαίον. Διὰ τὸ ἐξοριστατικὸν συγ-
 γράμματός του «Chirurgie Antiseptique et
 Théorie des germes» ἀνέπτυξε τὴν θεωρίαν
 τοῦ Παστέρ. Ὁ Lister ἐπέφερε τὴν ἀντι-
 σήψιν κατὰ τὰς ἐγχειρήσεις τοῦ περιβά-
 λοντος καὶ τῶν χειρουργικῶν ὀργάνων, διὰ
 φαικασθῆναι. Τὸ σύστημα τούτου ἵσχυ
 θεωροῦμαι ἀποτελέσματα καὶ ὑπεβίβασεν εἰς
 1/30 τὴν θνησιμότητα κατὰ τὰς ἐγχειρήσεις.

Ὁ Lister ἀποκαλεῖται, καὶ δικαίως, εἰς τῶν
 μεγαλειτέρων εὐεργετῶν τῆς ἀνθρωπότητος.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Αὐτὸ εἶναι ἐφεύρασις Ἰαπωνικὴ. Ὁ καθη-
 γητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Τόκιο Ταπα-
 kadaki ἐπέτυχεν νὰ φωτογραφῆσῃ κόμματα
 τοῦ ἀέρος, ὁμοίως δὲ ρεύματα προζενιθέντα
 ἐκ κινήσεως εἰλικὸς τινος εἰς τὸν ἀέρα. Εἶναι
 γνωστὸν ὅτι ὁ ἀήρ εἶναι ἀόρατος καὶ συνεπῶς
 οἱ κομματαίμοι του εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπιδρά-
 σωσιν ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλάκῃς. Ὅταν
 ὅμως ἐνεργήσῃ ἡ θερμότης, τὸ πρῶτον δια-
 φέρεται. Ἡ διαφορά τῆς βαρῆτος τῶν θερ-
 μανθέντων χρομάτων ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς εὐαι-
 σθητοῦ πλάκῃς. Εἰς τὸν αἶωνα τῆς ἀεροπο-
 ρίας ἡ ἀνακάλυψις αὕτη θὰ ἔχῃ μεγάλην
 ἀξίαν, θὰ τὴν ἐκμεταλλευθῶσι δὲ οἱ νεώτεροι
 Ἰάπωνοι.

Ἄγγλος

Θέλετε νὰ ἀποκτήσῃτε παιδία εὐμορφῆ;
 Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθῃτε πῶς πρέπει νὰ με-
 γαλιώνητε τὰ παιδιὰ σας διὰ νὰ γίνωσι ὡραία,
 ὀρθὰ καὶ εὐφροσιν;
 Ὀνειροπολεῖτε μίαν ἑλληνικὴν γενεάν
 ὡραίων καὶ ἀειδαίων;
 Ἀνογιώσχετε τὸ καλύτερον ἔργον τοῦ
 ἰατροῦ κ. Μ. Μουσταίδου, ἕκαστον ἐκδοθὲν εἰς
 κεντρὸν τιμῆς ἐκ 50 σελίδων ὑπὸ τὸν τίτλον
 «Ἡ καλλιμαχία ἄλλου καὶ σήμερον».
 Οὐδέποτε ἐγγόση εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἔργον
 ὡραιότερον, γοητευτικώτερον καὶ κεντρικὸν
 κώτερον.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΧΩΡΑ

Τὸ ἄρθεον ἐν τῇ κρίσει. — Ἡ εὐθετική τοῦ
 παιδὸς ἄνωγῃ. — Ἡ ἀναζήτηση τοῦ ὡραίου ἐπὶ
 τῶν ἑλληνιστῶν κατὰ τὸν μουσειακόν. — Ἡ καὶ
 ἱταλικὴ ἀρὰ τῆς καλλιμαχίας, κατὰ τὴν ἑνωσι-
 στικὴν καὶ μετὰ τὴν ταυτίαν. — Ὁ γόμος. — Ἡ
 ἀφροσύνη. — Ἡ καλλιμαχία τῆς συγγραμῆς Ἑλλησι-
 δις. — Ἡ ἑλληνικὴ ἐν τῇ σχολῇ καὶ κατὰ κατὰ.

Ὁ ἀποστολλικὸν γραμματικόν Β', γρησοῦν εἰς
 τὸν συγγραμῆν (M le D' Μουσταίδου—Ἔκδοσις, 6, rue
 Παύλ-Αδωνά, Ὀυατῆρις) διὰ ἐκδοθῆναι τὸν ἕνα
 θερον τεχνολογικῶν τελεῶν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΤΟΥ
ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ

Οἱ κατὰ τῆς Περσίας πόλεμοι τῶν Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων εἶχον ἀρχίσει λίαν πρωίμως, ἀπὸ τῶν μέσων ἤδη τῆς δ' ἑκατονταετηρίδος, αἰτία δὲ αὐτῶν ὑπῆρξαν αἱ καταπιέσεις, τὰς ὁποίας ὑφίσταντο, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῆς βασιλείας **Σαπῶρ** τοῦ Β' (310—381) οἱ ἀνὰ τὸ μέγα τότε περσικὸν κράτος διαβιοῦντες πολυπληθεῖς Χριστιανοί. Ἀλλὰ τὴν μεγαλειτέραν αὐτῶν ἔντασιν εἶχον προσλάβει οἱ πόλεμοι οὗτοι ἐπὶ βασιλείᾳ τῆς Περσίας **Χοσρόου** τοῦ Α', τοῦ ἐπιλεγομένου Νουσιρβάν, ἤτοι Μεγαλόφρονος (531—579) καὶ αυτοκράτορος **Ἰουστινιανοῦ** τοῦ Μεγάλου, ὅτε καὶ διεκρίθησαν οἱ περιώνυμοι τοῦ Βυζαντίου στρατηλάται, ὁ Βελισάριος καὶ ὁ Ναρσῆς, καὶ τοὺς ὁποίους πολέμους ἐξηκολούθησαν οἱ τοῦ Ἰουστινιανοῦ διάδοχοι **Ἰουστίνος** ὁ Β', **Τιβέριος** καὶ **Μαυρίκιος**.

Τὸν Χοσρόην Α' διεδέχθη ὁ υἱὸς του **Ὀρμούσδας** ὁ Δ', ὅστις ὅμως, μετὰ ἐνδεκαετῆ περίπου βασιλείαν, ἔπεσε θύμα στάσεως, προκληθείσης ὑπὸ τοῦ διασήμου στρατηγοῦ του **Οὐαράνου**, ὅστις καὶ κατέλαβε τὸν θρόνον, ἐκτυφλώσας μὲν καὶ φυλακίσας τὸν Ὀρμούσταν, ἀποκλείσας δὲ τὸν υἱὸν αὐτοῦ **Χοσρόην** τὸν Β', ὅστις, ἀντεκδικούμενος, ἐζήτησε τὴν συνδρομὴν τοῦ αυτοκράτορος Μαυρικίου. Πράγματι ὁ Μαυρίκιος, ἐκστρατεύσας κατὰ τοῦ Οὐαράνου καὶ κατανικήσας αὐτόν, ἀπεκατέστησεν ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ θρόνου τὸν νεώτερον Χοσρόην. Τὸ γεγονός τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς νέαν μεταξὺ Περσίας καὶ Βυζαντίου ἀνακωχήν· τοσοῦτον δὲ ἐπαγιώθη μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν ἡ εἰρήνη, ὥστε ὁ Χοσρόης, εἰς ἔνδειξιν τῆς εὐγνώμοσύνης καὶ τῆς φιλίας του, διετήρει παρ' ἑαυτῷ καὶ ἑλληνικὴν σωματοφυλακίαν, πολλοὺς δὲ Ἕλληνας ἀνύψωσεν εἰς τὰ σπουδαιότερα τῆς Περσίας πολιτικά καὶ στρατιωτικά ἀξιώματα. Μετὰ τὴν ἐκθρόνισιν ὁμοῦ τοῦ Μαυρικίου (602) καὶ τὴν οἰκτρὰν αὐτοῦ παγγενῆ σφαγὴν ὑπὸ τοῦ αἰμοβόρου τῆς παπωσύνης ὀργάνου **Φωκά**, ὁ Χοσρόης, ἀντεκδικούμενος διὰ τὸν θάνατον τοῦ εὐεργέτου του, ἐκήρυξεν ἀμέσως τὸν κατὰ τοῦ Βυζαντίου πόλεμον· ἐν διαστήματι δὲ δεκαεσσάρων ἔτων οἱ στρατηγοὶ αὐτοῦ κατέκτησαν ὀλόκληρον τὸ ἀποικιακὸν τοῦ Βυζαντίου κράτος: τὴν Συρίαν (611), τὴν Παλαιστίνην (614), τὴν Αἴγυπτον (616) καὶ ὀλόκληρον τὴν Μικρὰν Ἀσίαν μέχρι τῶν προθύρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἣν ἐπίσης ἠπέιλσαν, κατασκηνώσαντες ἐν **Χαλκηδόνι** τῷ 617.

Ὁ τὸν Φωκᾶν διαδεξάμενος αυτοκράτωρ **Ἡράκλειος** (610—640), εὐρισκόμενος τότε εἰς διαπραγματεύσεις συνθήκης μετὰ τῶν Σλαύων καὶ τῶν Αὐάρων¹, οἵτινες ἐζήτησαν νὰ παραχωρηθῶσιν εἰς αὐτοὺς πρὸς ἐγκατάστασιν διάφοροι παρὰ τὸν ποταμὸν Δούναβιν χῶραι, ἀπέστειλεν ἐπανειλημμένως πρὸς τὸν Χοσρόην, προτείνων αὐτῷ τὴν εἰρήνην· ἀλλ' ὁ ἀγέρωχος Πέρσης ἀπέκρουεν ὑβριστικῶς τὰς προτάσεις ταύτας τοῦ αυτοκράτορος καὶ ἐξηκολούθει τὸ κατακτητικὸν αὐτοῦ ἔργον, λεηλατῶν καὶ καταστρέφων τὰς ἀκμαιοτέρας τῶν ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ καὶ Πόντῳ ἑλληνικῶν πόλεων.

Ὁ Ἡράκλειος, ὅστις εἶχεν ἀποβάλλει πᾶσαν τὴν προτέραν αὐτοῦ πολεμικὴν δραστηριότητα ἐν τῇ μαλθακότητι καὶ τῇ ἀπραξίᾳ τοῦ βίου, ὃν ἀπὸ τῆς ἀναρρήσεως αὐτοῦ διῆγε, κατεπτοήθη ἐκ τῆς στάσεως ταύτης τοῦ Χοσρόου· ἐπειδὴ δὲ τὴν κατάληψιν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐπηκολούθησε καὶ ἡ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἔλλειψις ζωοτροφῶν καὶ ἰδίως σίτου, τὸ δὲ κράτος ἠπειλεῖτο ὑπὸ λιμοῦ, ὁ Ἡράκλειος, φοβηθεὶς τὴν δυσμένειαν τοῦ λαοῦ, ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλείψῃ κρυφίως τὴν πρωτεύουσαν καὶ φύγῃ εἰς Ἀφρικήν. Γνωσθείσης ὁμοῦ τῆς ἀποφάσεώς του, Σύγκλητος καὶ λαὸς ἐκύκλωσαν ἡμέραν τινα τὰ ἀνάκτορα καὶ παραλαβόντες αὐτὸν διὰ τῆς βίας, ἤγαγον εἰς τὸν ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, καὶ ἐκεῖ ὑπεχρέωσαν αὐτὸν νὰ ὀρκισθῇ δημοσίᾳ ὅτι δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Πόλιν εἰς τοιαύτας κρισίμους διὰ τὸ κράτος στιγμάς.

Ἡ διαγωγή αὕτη τοῦ λαοῦ μετέβαλεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸ φρόνημα τοῦ Ἡρακλείου, ὠρμί-

1. Οἱ Αὐάροι, λαὸς ταταροσκυθικῆς καταγωγῆς καὶ συγγενῆς τῶν Οὐνῶν, ὠρμήθησαν τὸ πρῶτον ἐκ **Κορέας**, καὶ περὶ τὸ 310 μετὰ Χρ. κινήθησαν περὶ τὰ Ἀλτάια ὄρη, ὁπόθεν ὁμοῦ ἐξετοπίσθησαν περὶ τὸ 550 δι' ἐπιδρομῆς τῶν Κινέζων. Ἐκείθεν ἐτράπησαν πρὸς τὴν Εὐρώπην, διήλθον τὸν Βόλγαν καὶ τὸν Τάναϊν, τῷ δὲ 562, ὑπὸ τὸν διάσημον ἡγεμόνα (χαγάνον) τῶν **Βαϊάν**, ἐπεξετάθησαν μέχρι τοῦ Δουνάβεως, ὅπου, ὑποτάξαντες διάφορα περὶοικα ἔθνη, κατέλαβον μεγάλην ἔκτασιν χωρῶν ἐν τῇ σημερινῇ Οὐγγαρίᾳ, Βοημίᾳ, Μοραβίᾳ καὶ Λουσατίᾳ μέχρι τῶν βουαρικῶν καὶ θουριγγικῶν συνόρων, ζῶντες διὰ τῆς ληστείας καὶ τῶν ἐπιδρομῶν. Δὲν διήρκεσεν ὁμοῦ πολὺ ἡ ἀκμὴ των. Ἀπὸ τοῦ θανάτου ἀκόμη τοῦ Βαϊάν (602), πολλοὶ λαοί, ὑποταγμένοι εἰς αὐτοὺς πρότερον, καὶ ἰδίως οἱ Βούλγαροι, οἱ Τσέχοι, οἱ Μοραβοὶ καὶ οἱ Σέρβοι, ἀνεκτίθησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὴν ἀνεξαρτησίαν των. Μετὰ δὲ τὴν ὀλοοσχερῆ των ὑπὸ τοῦ **Μεγάλου Καρόλου**, διὰ τῆς περιφήμου παρὰ τὸν Θεῖσσον (Theiss) μάχης, τῷ 796, κατατρόπωσίν των, καὶ διαφόρους μικροεπαναστάσεις των, ταχέως καταστελλομένης μέχρι τοῦ 827, οἱ Αὐάροι ἐκλείπουν πλέον ὀλοτελῶς ἐκ τῆς ἱστορίας. Εἶναι δὲ ἀμφισβητήσιμον ἐὰν ἡ εἰς τὰ ἀνατολικά τοῦ Καυκάσου κατοικοῦσα σήμερον λεσγικὴ φυλὴ τῶν **ἀνδιανῶν** λεγομένων Αὐάρων (περὶ τὰς 195 χιλ.), μουσουλμάνων πάντων, εἶναι τῶν πρώτων ἐκείνων Αὐάρων ἀπόγονοι.

σθη δὲ ὅτι θὰ κατασυντρίψῃ τοὺς Πέρσας. Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις στρατοῦ καὶ χρηματικῶν πόρων ἀπήτησε μακρὰ προπαρασκευῆς ἔτη. Καὶ μόλις τῷ 622, τὴν 5 Ἀπριλίου, Δευτέραν τῆς Διακαινησίμου, ὁ Ἡράκλειος, τὴν στρατιωτικὴν ἐνδεδυμένος στολήν, ἀγέρωχος καὶ θαρραλέος, ἐξήρχετο τῶν ἀνακτορικῶν πυλῶν, ἵνα τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἐκστρατείας.

Καὶ πρῶτον μὲν εἰσήλθε καὶ πάλιν εἰς τὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας ναόν, ὅπου, ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας τοῦ παρισταμένου πλήθους καὶ τῶν μεγαστάνων συγκινήσεως, προσηυχῆθη δημοσίᾳ, πρηνῆς ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ Σωτῆρος, λέγων:

— «Δέσποτα Θεὲ καὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, μὴ παραδῶς ἡμᾶς εἰς ὄνειδος τῶν ἐχθρῶν Σου διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἀλλ' ἐπιβλέψας ἔλεησον ἡμᾶς καὶ τὴν κατὰ τῶν ἐχθρῶν Σου νίκην δὸς ἡμῖν, ὅπως μὴ καυχῶνται οἱ ἄλαστορες κατὰ τῆς Σῆς κληρονομίας ἐπαιρόμενοι».

Μεθ' ὅ, στραφείς πρὸς τὸν παριστάμενον πατριάρχην **Σέργιον** τὸν Α' (610—638), εἶπε πρὸς αὐτόν:

— «Εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, τῆς Θεομήτορος, καὶ σοῦ ἀφίημι τὴν πόλιν ταύτην καὶ τὸν υἱόν μου».

Καὶ χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλην λέξιν, ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως, ἐπευλογούμενος καὶ ἀνευφημούμενος ὑπὸ χιλιάδων λαοῦ, προπέμποντος αὐτὸν εἰς τὸν λιμένα, ὅπου ἀνέμενεν ἔτοιμος ὁ στόλος, φέρων τὸν στρατόν.

Τὸ σχέδιον τοῦ Ἡρακλείου, δαιμόνιον ἐν ταῖς λεπτομερείαις αὐτοῦ, δὲν ἦτο ν' ἀντιμετωπισθῇ ἀμέσως μετὰ τῶν ἐν Χαλκηδόνι ἐστρατοπεδευμένων περσικῶν ταγμάτων, τὰ ὁποῖα νὰ καταδιώξῃ κατόπιν παρὰ πόδας μέχρι τῆς χώρας αὐτῶν· ἀλλὰ νὰ μεταφέρῃ κατ' εὐθείαν τὸν πόλεμον εἰς τὰ σύνορα τοῦ Περσικοῦ κράτους, διὰ νὰ ξαναγκάσῃ τὸν Χοσρόην νὰ συγκεντρώσῃ ἐκεῖ ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις καὶ ἐκκενώσῃ διὰ μιᾶς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Καὶ πραγματικῶς· ἐνῶ οἱ Πέρσαι ἀνέμενον νὰ ἴδωσι τὸν Ἡράκλειον ἀποβιβαζόμενον ἀμέσως ἐπὶ τῆς ἀσιατικῆς παραλίας, εἶδον τὸν στόλον αὐτοῦ νὰ διευθύνεται πρὸς τὴν Προποντίδα· κατάπληκτοι δὲ ἐμάνθανον μετ' οὐ πολὺ ὅτι ὁ αυτοκράτωρ στρατοπεδεύει ἐν Κιλικίᾳ, ἀποβιβασθεὶς παρὰ τὴν ἀρχαίαν **Ἰσσόν**, ἐκεῖ ὅπου, ἐννεακόσια πεντήκοντα ἔτη πρότερον, τῷ 333 πρὸ Χριστοῦ, Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας κατενίκη Δαρεῖον τὸν Κοδομανίον, τὸν τελευταῖον τοῦ πρώτου περσικοῦ κράτους βασιλέα.

Τέσσαρα ἔτη διήρκεσεν ἡ ἐκστρατεία αὕτη, δεινῆς δ' ἐπήνεγκεν εἰς τοὺς Πέρσας καταστροφάς. Κατάπληκτος ὁ Χοσρόης διὰ τὰς ἐπιτυχίας τοῦ Ἡρακλείου, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὀλιγότερον αὐτοῦ πολυμήχανος, ἐπενόησε καὶ αὐτός, τὴν αὐτὴν περίπου μεταχειριζόμενος

στρατηγικήν, νὰ περιπλέξῃ τὸν ἀντίπαλόν του καὶ περισπάσῃ τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. Καὶ πρῶτον μὲν συνεννοεῖται καὶ συμμαχεῖ μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τῶν Αὐάρων, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπόσχεται τὴν ἐξ ἴσου διαιομὴν τοῦ βυζαντινοῦ κράτους, εἴαν ἀναλάβῃ νὰ πολιορκήσῃ ἀπὸ βορρᾶ τὴν Κωνσταντινούπολιν· συνάμα δὲ συγκροτεῖ τρεῖς μεγάλας στρατιάς, ἐκ 50 χιλ. ἀνδρῶν ἐκάστην, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μὲν πρώτη καὶ ἐκλεκτοτέρα ἔμελλε νὰ μείνῃ ἐπὶ τῶν συνόρων τοῦ περσικοῦ κράτους πρὸς φρούρησιν αὐτῶν· ἡ δευτέρα θὰ διεκώλυε πᾶσαν ἀπὸ ξηρᾶς ἐν Μ. Ἀσίᾳ ἐπικοινωνίαν τοῦ Ἡρακλείου μετὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡ δὲ τρίτη θὰ ἐπολιόρκει τὴν πόλιν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῶν Αὐάρων. Ὁ στρατὸς οὗτος κατέφθασεν ἐνταῦθα περὶ τὰ μέσα Μαΐου τοῦ 626 καί, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν παρὰ τοῖς ἔξ ἀνατολῶν ἐπιδρομεῦσι συνήθειαν, κατέλαβε πάλιν τὴν Χαλκηδόνα καὶ ἐλειλάτει τὰ πέριξ προάστεια μέχρι τῆς ἀφίξεως καὶ τῶν Αὐάρων, ἡ πρωτοπορεία τῶν ὁποίων, ἐκ 30 χιλ. μαχητῶν συγκειμένη, ἔφθασε πρὸ τῶν χερσαίων τῆς πόλεως τειχῶν, περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ εἰδησις κατετάραξε τοὺς ἐν τῇ πρωτευούσῃ, οἵτινες, ἂν καὶ ὀλίγοι, ταῖς προτροπαῖς τοῦ πατριάρχου Σεργίου πειθόμενοι, ἠτοιμάσθησαν σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις πρὸς ἄμυναν, ἀναθέτοντες τὸς ἐλπίδας αὐτῶν εἰς τὴν πολιοῦχον Θεοτόκον, τὴν περιώνυμον τῆς ὁποίας θαυματουργὸν εἰκόνα, τὴν ἐπιλεγομένην **Ὁδηγήτριαν**, ἔργον τοῦ ἀποστόλου Λουκᾶ οὕσαν, ἀνεκόμισαν καὶ πάλιν ἐν πομπῇ εἰς τὸν ἐν **Βλαχέρναις** ναόν, ὡς τοῦτο ἐγίνετο πάντοτε εἰς πᾶσαν ἀπὸ ξηρᾶς πολιορκίαν τῆς πόλεως. Μόνος ὁ Ἡράκλειος δὲν ἐπιτόθη ἐκ τῆς εἰδήσεως· ἀλλὰ, πεπεισμένος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν προστασίαν τῆς Θεοτόκου, δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὸ παρὰ τὸν **Ἄλυν**¹, ἐπὶ τῶν μεθορίων τῆς Παφλαγονίας καὶ τοῦ Πόντου, στρατόπεδόν του, καὶ μόνον δωδεκαχιλίους θωρακοφόρους ἀπέστειλεν ἐν σπουδῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν, πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐνταῦθα ὀλιγαριθμοῦ καὶ ἀγυμνάστου φρουρᾶς.

Ὁ Χοσρόης, εὐθύς ὡς ἔμαθεν ὅτι ὁ Ἡράκλειος δὲν σκοπεύει ν' ἀφίσῃ τὰς ἐπὶ τῶν συνόρων ὀχυρὰς θέσεις του καὶ σπεύσῃ, ὡς ἀνεμένετο, πρὸς διάσωσιν τῆς πρωτευούσης του, κατεῖδεν ἀμέσως τὴν ἀποτυχίαν τοῦ στρατηγήματός του καὶ διεμήνυσεν εἰς τὸν χαγάνον νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν κατὰ τῆς Πόλεως ἐπιδρομὴν. Πράγματι, τῇ 29 Ἰουλίου, κατέφθασε πρὸ τῶν τειχῶν τῆς Πόλεως ὁ χαγάνος, ἄγων 80 χιλ. παντοδαπῶν μαχητῶν, ἐν οἷς καὶ Ρῶσοι καὶ Βούλγαροι, καὶ ἄλλοι ὑποτελεῖς τῶν Αὐάρων Σλαῖτοι καί, ἀφοῦ εἰς μάτην ἐπρότεινεν εἰς τοὺς κατοίκους νὰ τῷ παραδώσωσι τὴν πόλιν, ἔστησε τὴν πολιορκίαν. Ἄλλ' ἡ πρώτη ἔφοδος, μετὰ δύο ἡμέρας (τῇ 31 Ἰουλίου) γενομένη, ἀπεκρούσθη θαυμασίως ὑπὸ τῶν ἡμετέρων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἡράκλειος, ἐπιτεθεὶς κατὰ τῆς δευτέρας τοῦ Χοσρόου στρατιάς καὶ διασκορπίσας αὐτήν, διέκοψεν αὐτὸς πᾶσαν συγκοινωνίαν μετὰ τῆς φρουρούσης τὰ περσικὰ σύνορα πρώτης στρατιάς καὶ τῆς κατεχοῦσης τὴν Χαλκηδόνα δευτέρας. Ἐντρομος

λοιπὸν ὁ Χοσρόης διὰ τὴν ἀπρόοπτον ταύτην τῶν πραγμάτων τροπὴν, διεμήνυσεν εἰς τὸν χαγάνον νὰ συνενωθῇ ἀντὶ πάσης θυσίας μετὰ τοῦ ἐν Χαλκηδόνι στρατοῦ καὶ ἐπέλθῃ κατὰ τοῦ Ἡρακλείου, ἀφίνων ἐν τῷ μεταξὺ τὰς ἀπαιτούμενας δυνάμεις πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς πολιορκίας τῆς Πόλεως.

Τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο δύσκολον, τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσῳ οἱ ἡμέτεροι ἔστεροῦντο στόλου, ὅστις, ὡς γνωστόν, εὗρισκετο μετὰ τοῦ Ἡρακλείου, πρὸ τῶν παραλίων τοῦ Πόντου, δὲν ἦτο δὲ δυνατὸν νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα, διότι ἦτο πολὺ ἀναγκαιότερος ἐκεῖ. Πρὸς περισσοτέραν ὁμῶς ἐπιτυχίαν τοῦ ἐγχειρήματος, ὁ χαγάνος κατέστρωσεν ὡς ἔξῃς τὸ σχέδιόν του: Ἐν πρώτοις διέταξε νὰ κατασκευασθῶσι πολυάριθμα **μονόξυλα**, ἦτοι πλοίαρια ἐλαφρά, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν ἐκράτησεν ἐνταῦθα, ἄλλα δὲ ἀπέστειλεν εἰς Χαλκηδόνα· μεθ' ὃ ἐκήρυξε νέαν γενικὴν ἔφοδον διὰ τὴν 7 αὐγούστου. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμῶς διήρσεσεν τὸν στρατὸν τιν εἰς δύο μέρη, ἔξ ὧν τὸ μὲν ἐν, τὸ καὶ περισσότερον ἀριθμητικῶς, διέταξε νὰ ἦνε ἔτοιμον πρὸς ἐπιβίβασιν ἐπὶ τῶν ἐσώτατων τοῦ Κερατείου κόλπου παραλίων. τὸ δὲ ἕτερον νὰ ἐπιχειρήσῃ ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου ἐν φωναῖς ἀλλαλαγμοῖς τὴν ἔφοδον· τῆς δὲ συγχύσεως τῶν ἐν τῇ Πόλει ἐπωφελοῦμενοι τότε οἱ πρῶτοι, νὰ ἐπιβιβασθῶσιν ἀμέσως τῶν μονοξύλων καὶ διαπεραιωθῶσιν εἰς Χαλκηδόνα, ἀποφεύγοντες τοιοῦτοτρόπως πᾶσαν ἐκ μέρους τῶν ἀμυνομένων ἐπίθεσιν.

Οὕτω καὶ ἐγένετο Ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κόλπου ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν ἀπειραριθμῶν ἐκείνων πλοιαρίων. Μόλις ὁμῶς ἐδόθη τὸ σύνθημα τοῦ ἀπόπλου, ὁ δὲ χαγάνος ἦτο καὶ αὐτὸς ἔτοιμος νὰ ἐπιβιβασθῇ καὶ συνοδεύσῃ τὸν στρατὸν του, ἀνεμοστρόβιλος φρικτῶς, αἰφνιδίως πνεύσας, τὰ μὲν πλοίαρια ἐκεῖνα μετὰ φοβεροῦ πατάγου «συντρίψας ἔβυθισε, τῶν δ' ἐν αὐτοῖς βαρβάρων τὰ πτώματα ἐξέβρασεν ἔμπροσθεν τοῦ ἐν Βλαχέρναις ναοῦ τῆς Θεοτόκου». Ὡς ἐκ θαύματος δὲ διέφυγε τὸν κίνδυνον ὁ χαγάνος. Ἐκ τούτου θαρρήσαντες οἱ ἡμέτεροι, ἐπεχείρησαν ἀμέσως ἔφοδον καὶ ἐπετέθησαν κατὰ τῶν ἔμβροντήτων ἐκ τοῦ γόβου ἐχθρῶν, μεγάλην εἰς αὐτοὺς ἐπενεγκόντες φθορὰν.

Ἄλλοφρων ὁ χαγάνος διὰ τὴν συμφορὰν, ἔσπευσε διὰ σημείων νὰ προσκαλέσῃ εἰς βοήθειαν τοὺς ἐν Χαλκηδόνι ἐστρατοπεδευμένους Πέρσας, ἀθρόοι δὲ τότε καὶ αὐτοὶ ἔδραμον νὰ ἐπιβιβασθῶσιν ἐπὶ τῶν ἐκεῖ ὀρμούντων μονοξύλων. Ἄλλ' εὐθύς ὡς ἐξέπλευσαν καὶ οὔτοι, ἰδοὺ ἐμφανίζονται ἐκ τοῦ ἄνω Βοσπόρου πέντε μεγάλα ἑλληνικὰ πλοῖα, τὰ ὁποῖα φρονίμως ποιῶν ὁ Ἡράκλειος εἶχεν ἀποστείλει ἐγκοίρω πρὸς ἄμυναν τῆς Πόλεως· ὅσοι δὲ ἐκ τῶν Περσῶν κατώρθωσαν νὰ διαφύγῃ τὴν καταστροφὴν, ἀφήσαντες τὴν Χαλκηδόνα ἔφυγον ἀτάκτως. Τὴν ἰδίαν νύκτα καὶ ὁ χαγάνος, ἐγκαταλείψας ἐν σπουδῇ τὸ στρατόπεδόν του, ἔφυγε μετὰ τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ στρατοῦ του πρὸς βορρᾶν.

Τὴν θαυμασίαν ταύτην τῆς Βασιλευούσης λύτρωσιν σύμπας ὁ λαὸς ὁμοφώνως ἀπέδωκε τότε εἰς τῆς πολιοῦχου Θεοτόκου τὴν βοήθειαν· πάντες δὲ, τῇ προτροπῇ τοῦ πατριάρχου Σεργίου, συνελθόντες τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν (8 αὐγούστου 626) ἐν τῷ ἐν Βλαχέρναις ναῷ, διήλθον τὴν νύκτα ἄγρυπνοι καὶ ἐν ὀρθοστασίᾳ, μηδὲ ὅπως καθήσαντες μέχρι

πρωίας, προσπίπτοντες ἐνώπιον τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Ὁδηγήτριας καὶ ψάλλοντες αὐτῇ διαφόρους ὕμνους. Τότε, διὰ πρώτην φορὰν τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ διὰ στόματος τοῦ πατριάρχου Σεργίου ψαλλεῖσαι, ἠκούσθησαν αἱ ὑπερφρεῖς τροφαὶ τοῦ μεγάλου ἐκείνου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας θουρίου:

« Τῇ ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια!
 » Ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια
 » ἀναγράφω σοι ἡ Πόλις σου, Θεοτόκε.
 » Ἄλλ' ὡς ἔχουσα τὸ κράτος ἀπροσμάχητον,
 » ἐκ παντοίων με κινδύνων ἐλευθέρωσον.
 » ἵνα κράζω σοι: Χαῖρε, Νύμφη ἀνύμφευτε».

Ὅτε δὲ, μετὰ δύο ἔτη, ἀφοῦ κατετρόπωσεν ὀλοσχερῶς τὸ περσικὸν κράτος, ἐπανῆλθε, κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 628, εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ μέγας Ἡράκλειος, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν Τίμιον Σταυρόν, ὃν οἱ Πέρσαι, ἀφαιρέσαντες τῷ 614 ἐκ τοῦ Γολγοθᾶ, εἶχον μεταφέρει εἰς Περσίαν, διέταξε νὰ συντεθῇ ἰδιαιτέρα εὐχαριστήριος ἀκολουθία διὰ τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς Θεοτόκου, καὶ νὰ ὀνομασθῇ « **Ἀκαθίστος Ὑμνος** » εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν ὀρθοστασίᾳ διελθούσης πρώτης ἐκείνης τῶν πολιτῶν ἀγρυπνίας, ἡ δὲ ἀκολουθία αὕτη νὰ ψάλληται κατ' ἔτος τὴν ἰδίαν τῆς ἑπετείου τῆς νύκτα (8 Αὐγ.) ἐν τῷ ἐν Βλαχέρναις ναῷ.

Ἡ ἀκολουθία αὕτη κατ' ἀρχὰς συνίστατο εἰς τοὺς εἰκοσιτέσσαρας ἐκείνους κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν **Ὀἶκους** τῆς Θεοτόκου, τοὺς ὁποίους, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐποίησεν, οὐχὶ ὁ πατριάρχης Σέργιος, ἀλλ' ὁ διαπρεπὴς τῶν χρόνων ἐκείνων ποιητής, Χαρτοφύλαξ δὲ καὶ Ρεφερενδάριος τῆς Μ. Ἐκκλησίας **Γεώργιος ὁ Πισεΐδιος** (ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς πατρίδος αὐτοῦ Πισιδείας), ὅστις, ἐκτὸς διαφόρων ἄλλων ποιητικῶν του ἔργων, εἰς τὴν ἔνδοξον τοῦ Ἡρακλείου βασιλείαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀναφερομένων, καὶ ποίημα ἰδιαιτέρον, εἰς 541 τριμέτρους λαμβικούς στίχους, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἐκείνη συνέγραψεν, ἐπιγραφόμενον οὕτως:

« Εἰς τὴν γενομένην ἔφοδον τῶν βαρβάρων καὶ τὴν αὐτῶν ἀστοχίαν ἦτοι, Ἐχθεσις τοῦ γενομένου πολέμου εἰς τὸ τεῖχος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεταξὺ Αὐάρων καὶ τῶν πολιτῶν».

Ἄλλ' ὁ ὕμνος « Τῇ Ὑπερμάχῳ » εἶναι ποίημα τοῦ πατριάρχου Σεργίου, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν τοῦ θαύματος συντεθέν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν κανόνα, οὗτος, ὡς καὶ ἐκ τῆς ἀκροστοιχίδος τῆς θ' αὐτοῦ φθῆς ἐξά. γεται, εἶναι ποίημα πολὺ μεταγενέστερον, συντεθεῖς, ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε τῶν εἰκοσιτεσσάρων Ὀϊκῶν καὶ μετὰ τὰ μέσα τοῦ Θ' αἰῶνος, ὑπὸ τοῦ περιφήμου ἐκ Σικελίας μοναχοῦ **Ἰωσήφ** τοῦ ἐπιλεγομένου **Ὑμνογράφου** (+ τῷ 883, ἔορτ. τῇ 3 Ἀπριλ.), εἰς ὃν ὀφείλονται, ἐκτὸς τοῦ βιβλίου τῆς Παρακλητικῆς, οἱ ἀσματικοὶ κανόνες τῶν Μηναιῶν τοῦ ὄλου ἐνιαυτοῦ, φέροντες πάντοτε ὡς ἀκροστοιχίδα τῆς θ' αὐτῶν φθῆς τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ: Ἰωσήφ.

Ἀπὸ τότε, φαίνεται, συστηματοποιηθείσης τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου, ὠρίσθη νὰ ψάλληται οὗτος τῷ Σαββάτῳ τῆς πέμπτης ἐβδομάδος τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, τὸ ὁποῖον καὶ **Σάββατον τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου** λέγεται.

1. Τουρκιστὶ **Κιζιλ-Ἰρμάκ**, ἦτοι Κοκκινοπόταμος, διὰ τὴν κοκκινωπὴν τῶν ὑδάτων αὐτοῦ χροίαν.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΜΑΧΩΝ ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ

«Χαῖρε, τῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀσάλευτος πύργος».
«Χαῖρε, τῆς Βασιλείας τὸ ἀπόρθητον τείχος».

Ὀλόκληροι αἰῶνες μακρότατοι ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν μαύρην καὶ ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὄρδαι ἐκβεβακχευμένοι ἐφάνησαν, ἀγρίως ἀλαλάζουσαι, κάτω ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ τείχη τῆς ἀκμαίας πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου.

Ὁ ὑπὸ τοῦ μεγάλου μαθητοῦ τοῦ Σταγειρίτου φιλοσόφου ἄλλοτε καθυποταγείς λαός, ἀπόγονος τοῦ Ξέρξου, ἀσπαιρών ἤδη ὑπὸ τὴν βαρεῖαν πτέρναν τῶν στρατιωτικῶν τοῦ Βυζαντίου λεγεῶνων, ἐξώθησεν, ἵνα ἀπαλλαγῆ νέας ὑποδουλώσεως, μαινόμενα τὰ ἄγρια στίφη τῶν Αὐτάρων κατὰ τῆς μαγικῆς νύμφης τοῦ χρυσοῦ Κέρατος.

Ἡ πόλις ἢ ἐπτάλοφος, ὠχυρωμένη ἰσχυρῶς, ἔμενε χωρὶς βασιλέα τότε· ὁ αὐτοκράτωρ, νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος, προήλυνεν ἀκράτητος, ἵνα τὸ δόρυ πῆξῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς Περσίας, χωρὶς ποσῶς νὰ ταραχθῆ ἐκ τῆς πολιορκίας τῆς ὠραίας πρωτευούσης του. Εἶχεν ἐμπιστοσύνην μεγάλην καὶ ἀπόλυτον Ἡράκλειος ὁ μέγας εἰς τὸν δραστήριον πρωθυπουργόν του Βῶνον καὶ εἰς τὸν εὐσεβέστατον πρωθυεράρχην Σέργιον.

★

Τὸ εὐμορφον ὅμως Βυζάντιον ἐπολιορκεῖτο ὀλοὴν στενωῶς, ἐνῶ τὰ πρὸ αὐτοῦ γαλάζια νερά τοῦ Βοσπόρου ἔβριθον ἀπὸ ἄπειρα μονόξυλα τῶν Σλαύων, μέσα ἀπὸ τὰ ὁποῖα βαρεῖς ἀντήχουν τῶν ἀλύσεων οἱ κρότοι καὶ τῶν ὀπλων. Ἀλλὰ καὶ τὰ ὀλίγα στρατεύματα τῆς Πόλεως μὲ τὰ γενναῖα καὶ πολὺ ἀνδρεῖα **παλληκάρια** ἐμάχοντο καρτερικῶς καὶ πάντοτε ἀπέκρουον τὰς τῶν ἐχθρῶν ὀρμητικὰς ἐφόδους καὶ συγκρούσεις.

Ἦσαν ὅμως ἀσυγκρίτως πολλοὶ οἱ ἄρπαγες βραχίονες τῶν φανῶν πολιορκητῶν, οἱ δὲ γενναῖοι ἀνθιστάμενοι ἄνδρες οἱ Βυζαντινοὶ, ὅπως νέον ἀντλήσωσι θάρρος καὶ νέαν δύνα-

μιν εἰς τὸν σκληρὸν καὶ ἄνισον ἀγῶνα τοῦ πολέμου, προσέδραμον εὐέλπιδες εἰς τὴν μεγάλην Ἀνασσαν καὶ Θεῖαν Παμμακάριστον.

Ἡ παννυχὶς ἢ ἱερὰ δὲν εἶχε τελειώσει ἀκόμη καὶ ὁ ἐχθρὸς τοῦ Βυζαντίου, πανωλεθρίαν γενικὴν παθῶν ἐν τῇ θαλάσῃ, ἴχνη τῆς διαβάσεως αὐτοῦ ἀφήκε μόνα τὰ λείψανα τῶν πολεμικῶν του μαύρων μονοξύλων, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πλανώμενα ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἀκτιν βολοῦσαν. Ἐνῶ εἰς τὴν καλλίπυργον τοῦ Βυζαντίου πόλιν, τὴν Νέαν Ρώμην, ἐπληττον αἆρα τὸν ἐλεύθερον, ἀντὶ παραγγελμάτων πρὸς ἄμυναν τῆς πόλεως, αἶνοι καὶ ὕμνοι εὐλαβεῖς ἀνεπέμποντο πρὸς τὴν Παρθενομήτορα Μαρίαν τὴν Θεόποιδα.

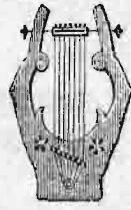
Εὐγνώμων ὁ φιλόθρησκος λαός τοῦ Βυζαντίου, θρίαμβον διωργάνωσεν ἐντὸς τῆς πρωτευούσης καὶ περιφέρων εὐσεβῶς τὴν ἱερὰν εἰκόνα Σου, Πανάχραντε Μαρία, ἔψαλλε κατανυκτικῶς τὴν δοξασιμένην νίκην Σου. Διότι Σὺ ἐνίκησες, διότι Σὺ ἐλύτρωσες τὴν Πόλιν Σου, Παρθένε, ἀπὸ τὸν μέγαν κίνδυνον τοῦ τρομεροῦ χαγάνου, Σὺ, ἢ ὅποια πάντοτε, χωρὶς νὰ θεωρῆσαι, περιεούστεις ἐν σιγῇ νύκτα καὶ ἡμέραν τὰ πυργοφόρα τείχη τῆς ἐπτάλοφου Πόλεως καὶ ἀπὸ τὰς ἐπάλξεις ἐφήπλωνες, ὡς ἄλλοτε ἢ πάνοπλος Παρθένος τοῦ Περικλείου Ἄστεος, τὴν κραταιὰν αἰγίδα Σου, Σὺ, ναί, Προστάτις τῶν πιστῶν, ὡς Στρατηγὸς Ὑπέρομαχος καὶ μόνη Ἀπροσμάχητος καὶ πάλιν ἐθριαμβεύσες.

Ἐκτοτε ἢ Ὁρθόδοξος Μεγάλη Ἐκκλησία μὲ γλυκυπίκρους καὶ φαιδρὰς πάντοτε ἀναμνήσεις ψάλλει τὴν Τεσσαρακοστὴν εἰς Ὑμνον τὸν Ἀκάθιστον, τὸν ἐνδοξον παιανὰ Σου, τὸ μέγα ἐμβατήριον τῆς χριστιανωσύνης καὶ **Χαῖρε, Χαῖρε**, κράζουσα μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους, καὶ τὴν χαρὰν ζητοῦσα, ἵνα σκορπίσης δαψιλῶς εἰς ὅλων τὰς καρδίας τῶν Ὁρθοδόξων ὀπαδῶν τοῦ Λυτρωτοῦ Υἱοῦ Σου, Σοὶ ἀναγράφει εὐλαβῶς τῇ **Ὑπερομάχῳ Στρατηγῷ ἐνδοξα νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν θερμὰ εὐχαριστήρια.**

Προῦσα.

ΚΩΝΣΤ. Ι. ΦΙΛΑΝΔΡΟΣ

Συναυλία — Ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Γαλλικῆς Ἐνώσεως δίδεται τῷ Σαββάτῳ 17 το., ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ἐπιτετραμμένου τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀλεξανδροπούλου, ἢ συναυλία τῆς κλειδοκυμβαλιστρίας Δος Ἀλεξανδρινῆς Πανοπούλου. Εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ταύτην ἐσπερίδα εὐγενῶς ἀνέλαβον νὰ συμμετάσχωσιν ἢ κ. Ἐλσα Κιέναστ καὶ ὁ γνωστὸς μαέστρος κ. Ἴταλο Σελβέλι ἐφέντης. Τὸ πρόγραμμα εἶναι πλουσιώτατον καὶ περιέχει μουσουργήματα τῶν Μπετόβεν, Γρηγ. Σοπὲν κλπ. Περὶ τῆς καλλιτεχνικῆς ἰδιοφυΐας τῆς Δος Ἀλεξανδρινῆς Πανοπούλου τὸ «Ἀσ' Όλα» ἐκτενῶς ἔγραψεν ἄλλοτε, ἤδη δὲ συνιστᾷ θερμῶς εἰς τοὺς φιλομούσους τὴν συναυλίαν ταύτην, ἣτις προμηνύεται ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐφετεινῶν.

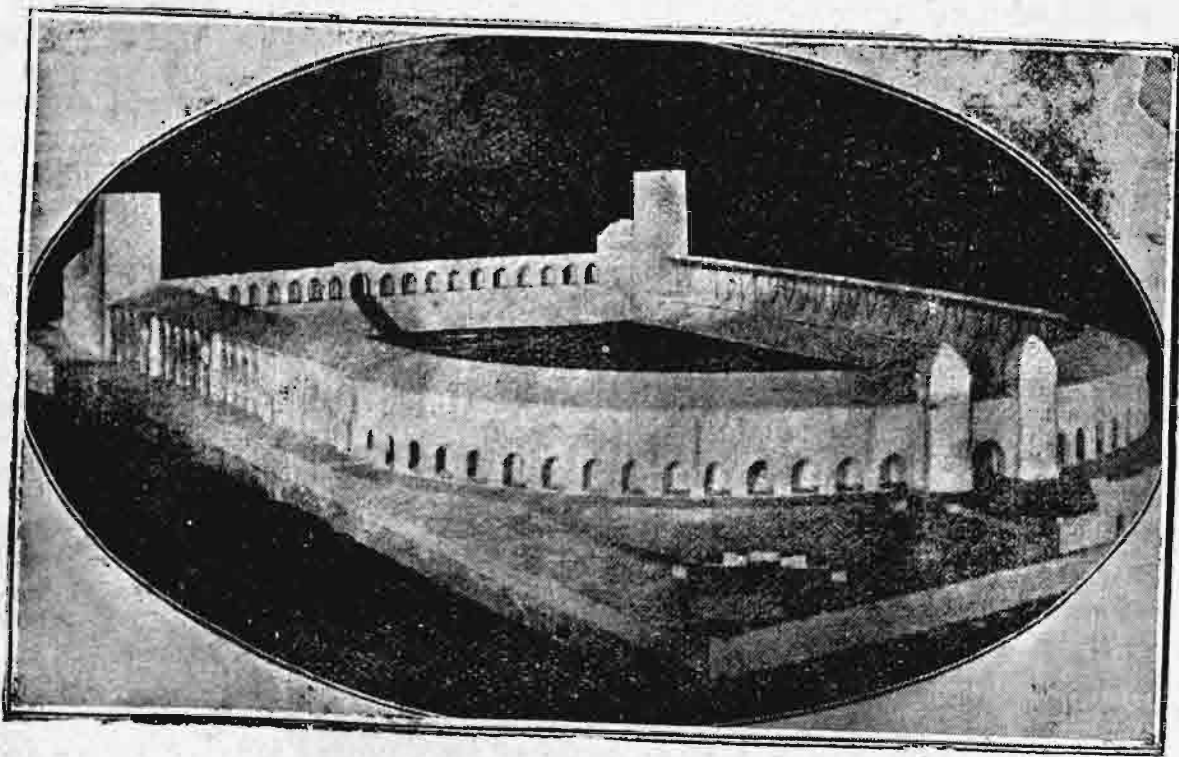

Ἀπὸ τὸ «Βαριετέ».

Χ. ΝΕΖΕΡ, ὁ συμπαθὴς καὶ καλὸς κωμικὸς ἰθιοποιός, τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον προβλέπεται μέγα. Ὅσοι τὸν εἶδον παριστάνοντα, δύνανται νὰ βεβαιώσωσιν ἄνευ δισταγμοῦ πόσον καλῶς ὑποκρίνεται τοὺς κωμικοὺς ἰδίως ῥόλους, ἀποσπῶν μὲ κάθε κίνησιν του τὸν γέλωτα τοῦ κοινῆ.
Ὁ κ. Χ. Νέζερ ἐγεννήθη διὰ τὴν σκηρῆν ἄλλως τε εἶναι πολὺ νέος ἀκόμη· μόλις συμπληροῦνται τρία ἔτη ἀπὸ τῆς ἐμφανισέως του εἰς τὴν Νέαν Σκηρῆν.

Οἱ ἐν Στοκχόλμῃ προσεχεῖς Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες.

Τὸ κατασκευαζόμενον Στάδιον.

Ἡ ΜΟΔΑ

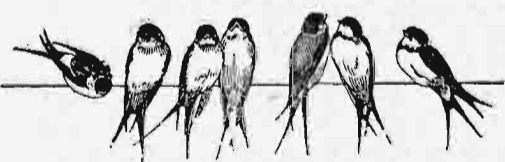

Ἐαρινὸς νεωτερισμὸς.

Δ^ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ, δικηγόρος,

υποψήφιος βουλευτῆς Νίγδης, διπλωματούχος τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Τουρκικοῦ Πανεπιστημίου καὶ συγγραφεὺς πλείστων βιβλίων Ἑλληνικῶν καὶ Τουρκικῶν.

(Ζακυνθινὸν διήγημα)

ΚΕΛΑΪΔΙΣΜΟΙ

Ὅποιοι θέλουν νὰ παρυστήσουν «περι-διά-γραμμάτου» τὸ κελαιδίημα τῶν πουλιῶν, γράφουν κάτι φθόγγους τέτοιους :

— Τσίου! τσίου! τσίου! τσίου!

Ἡ:

— Τσιβίτσι! τσιβίτσι! τσιβιτιτί!

Ἡ (μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ εἶδα κόποτε κι' αὐτό):

— Βεεεεεε... τσά, τσά, τσά, τσά, τσά!...

Ἐ, λοιπόν· ὄχι γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, μὰ οὔτε ὀλίγη ὀρχήστρα ἀπὸ φλάουτα, πίφερα, κλαρίνα, βιολιά καὶ βιολοντσέλα, δὲν θὰ μπορούσε νὰ παρ οἴηση τὴ συναυλία τῶν κελαιδισμῶν, ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κύρ-Ἀναστάση, τοῦ πατέρα τῆς Ζαφειρούλας.

Ἦσαν κοντὰ στὸν Ἄϊ-Παῦλο, στὰ Τσαρουχαρέικα, ἓνα σπῆτι στενὸ καὶ ψηλὸ σὰν καμπαναριό, ἀπὸ εἶχε τρία πατώματα καὶ ἀπὸ δύο μονάχα παράθυρα σὲ κάθε πάτωμα. Κι' ἀκόμα περισσότερο ἔμοιαζε μὲ καμπαναριό, γιατί κάτω ἀπὸ κάθε παράθυρο στὸν ἀσβεστόχριστον τοῖχο τῆς φάτσας, ἦταν ἀπλωμένη μιὰ σειρὰ ἀπὸ κλοῦβες, κλουβιά καὶ κλουβάρια, ποῦ ἐνόουνταν μὲ τὴ διπλανή τῆς. κ' ἔτσι ὅλες μαζί ἔπερίζωναν τὸ σπίτι, ἀπὸ μακρυνά, σὰ μὲ τριπλῆ ζώνη λεπτοῦ καγγελωτοῦ μπαλκονιοῦ.

Μέσα στὶς κλοῦβες αὐτές, στὰ κλουβιά καὶ στὰ κλουβάρια, ἦταν πουλιά χιλίων εἰδῶν, καρδερίνες

ἢ γαρδέλια, καναρίνια ἢ καερίνια, ἀτσάραντοι, κοτούφια, σπῆνοι, γαλιάντρες, ποῦ κελαιδοῦσαν ἀκατάπαυστα, ἀπὸ τὰ ξημερώματα τοῦ Θεοῦ ὡς τὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου: Τσίου! τσιβίτσι! τσατσά!.. (Μὰ ὄχι! εἶπαμε πὼς αὐτὰ δὲν γράφονται στὸ χαρτί). Καὶ δὲν ἦταν μόνο στὴ φάτσα τοῦ σπιτιοῦ ἀρδιασμένα τὰ ἀμέτρητα κλουβιά· ἦταν καὶ στὴν πισινὴ μεριά, ποῦ ἔβλεπε τὸν δρόμο τῆς Ἀγίας Ἄννας, καὶ μέσα στὶς κάμμερες, κρεμασμένα ἀπὸ ταβάνια κι' ἀπὸ τοίχους, καὶ στὰ κοριντόρα καὶ στὴν αὐλή, ἀκόμα καὶ στὴν κουζίνα. Ἐ ὅλο τὸ σπίτι τέλος πάντων, ποῦ ἔλεγε πὼς δὲ χωρεῖ πιά οὔτε ἓνα κλουβάκι τριζονιοῦ.

Γιατί τὸ σπίτι τοῦ κύρ-Ἀναστάση, στὰ Τσαρουχαρέικα, δὲν ἦταν μόνο σπίτι κατοικία. Ἦταν καὶ μαγαζὶ καὶ «ἀργαστήρι». Ὁ κύρ-Ἀναστάσης, ὁ πρῶτος πουλολόγος τῆς χώρας, ἔβγαζε πουλιά καὶ τὰ πουλοῦσε. Μὲ δαιτὰ παιδεύονταν κι' αὐτὸς ὁ χριστιανός, — χωρὶς κελαιδισμοὺς ὅμως, γιατί ἦταν πολὺ σοβαρὸς καὶ λιγὶς γρονιάρης, — ἀπὸ τὰ χαράματα τοῦ Θεοῦ ὡς τὸ βασίλειμα τοῦ ἡλίου. Καμμιά πενηνταριά χρόνων ἄνθρωπος, χηρευάμενος, μὲ μιὰ μοναχοκόρη Ζαφειρούλα, καὶ μὲ μιὰ γρηῖ δουλεύτρα, τὴ Μανταλένα.

Ὁ κύρ-Ἀναστάσης εἶχε ἀληθινὴ μανία μὲ τὰ πουλιά. Γι' αὐτό, ἀν καὶ πρὸ δέκα χρόνων εἶχε πεθάνῃ ἡ κυρ-Ἀναστάσινα, δὲν ξαναπαντρεύθηκε, σὰν τὸν τεχνίτη ποῦ ἀρνιέται τὴ γυναῖκα γιὰ νάφοσιωθῇ στὴν τέχνη του. Ἡ Ζαφειρούλα, δεκοχτὼ χρόνων κοπέλλα, στρομπουλή καὶ μελαχροινή, εἶχε γιὰ τὰ πουλιά τὴν περιέργεια καὶ τὴν ἀγάπη ποῦ τὴν ἔχουν ὅλες οἱ κοπέλες. Καὶ ἡ γρηῖ Μανταλένα, ξεραγγανὴ καὶ ἀσουλούπωτη, τα εἶχε σὲ κακό, σὲ ἀντιπάθεια, ὅπως πολλὲς παράξενες γρηῖς.

Ὁ κύρ-Ἀναστάσης ἔλεγε :

— Τὰ πουλιά μου...

Ἡ Ζαφειρούλα ἔλεγε :

— Τὰ πουλιά...

Καὶ ἡ Μανταλένα :

— Ἐκεῖνα τὰ ἔρμα...

Ὁ κύρ-Ἀναστάσης, ὅποτε τὴν ἄκουε νὰ τὰ λέη ἔτσι, τὴν καταριόταν :

— Νὰ φῆς τὴ γλώσσά σου! στρίγλα!

Καὶ θὰ τὴν ἔδιωχνε, ἀν δὲν ἦταν πιστὴ μ' ὄλη τὴ μουρμούρα, κι' ἀν δὲ τὸν βοηθοῦσε στὴ δουλιὰ ὅσο κ' ἡ Ζαφειρούλα. Νὰ ποῦμε μάλιστα τὴν ἀλήθεια, τὸν τελευταῖον καιρὸ, τὴν περισσότερη βοήθεια τοῦ τὴν ἔδινε ἡ γρηῖ-Μανταλένα. Αὐτὴ ἔπλενε τὰ κλουβιά τὴν αὐγὴ κι' αὐτὴ τὰ ἔμπαζε τὸ βράδυ. Αὐτὴ τὰ ἔλλαζε, αὐτὴ ἔψηνε ταῦγά καὶ κοπάνιζε τὸ κρέας τῆς «φροφῆς» τους. Ἡ Ζαφειρούλα εἶχε τεμπελιάση. Περνοῦσε τὴν ὥρα τῆς καθισμένη κοντὰ στὸ παράθυρο καὶ βυθισμένη σὲ γλυκεῖα συλλογή, ποῦ τὴ νανούριζε τὸ ἀτελείωτο κοντσέρτο τῶν πουλιῶν. Ἐνα ἐργόχειρο, ἄσπρο κέντημα λιγάκι χοντρό, κοιμότανε κι' αὐτὸ στὰ χέρια τῆς ἢ στὴν ποδιά τῆς. Ὅταν τὴν φώναζε ὁ πατέρας τῆς, σηκονόταν ἀνόρεκτη, μ' ἓνα μικρὸ στεναγμό. Μὰ ὅταν τὴ φώναζε ἡ Μανταλένα νὰ τὴ βοηθήσῃ, δὲν τῆς ἔδινε ἀπόκρισι. Ἡ τῆς ἔλεγε : «τώρα, ἔφτασα!» καὶ δὲ ἔφτανε ποτέ...

Τὸ βράδυ, ὅταν σάπαινε τὸ κοντσέρτο τῶν πουλιῶν, ἡ Ζαφειρούλα εἶχε ἄλλη μουσική... Ὁ Μένεγος, ἓνας ὀμιμορφος νέος μὲ μαῦρα σγουρὰ μαλλιά, ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ μαριμπέικο τοῦ φίλου του Χρυσόσπαθη, ποῦ ἔπαιζε κιθάρα, τὴν ἐβούρλιζε μὲ τὰ τραγούδια του. Μπορὸ πάλι νὰ σὰς γράψω ἐδῶ μὲ γράμματα τὰ λόγια τ' αὐ, καὶ μὲ νότες τὴ μουσική τους. Τὴ γλύκα ὅμως τῆς φωνῆς του, τὴν περιπάθεια τοῦ τριλίου του, τὸ χρῶμα τοῦ λαρυγγισμοῦ του, πὼς θάταν δυνατὸ νὰ σὰς παραστήσω; Σὰν τὸ κελαιδίημα τῶν πουλιῶν, κι' ἀκόμα πιδὸ δύσκολο, ἀκόμα πολυπλοκώτερο, τὸ

κελαϊδίωμα του του νέου και έρωτευμένου ανθρώπου, που σκόρπιζε σε ήχους τη φλόγα της καρδιάς του, κυττάζοντας μάλιστα το είδωλο του πόθου του — το κρινόλευκο και πεχουλό προσωπάκι της Ζαφειρούλας — στο αντίκρυνό παραθύρι. . . Και με τη μουσική αυτή αναγάλλιαζε ή ψυχή της κόρης περισσότερο βέβαια, παρά με το κοντσέρτο των πουλιών της. Σά να της άνοιγε μπροστά της καινούργιους δρόμους και ουρανούς ευτυχίας, αγάπησε το γλυκοφάλη το Μένεγο. Γι' αυτό ήταν τώρα βυθισμένη πάντα σε γλυκειά συλλογή, γι' αυτό ξεχνούσε το κέντημά της στα χέρια της, γι' αυτό φώναζε της Μανταλένας «τώρα έφθασα!» και δεν έφθανε ποτέ. . .

«Η Ζαφειρούλα ήξερε κ' αλλι' γιατί τραγουδούσε ο Μένεγος. Κάθε κορίτσι, θά πητε, στην ηλικία της θά τώξερε. . . Ναι, μα ή θυγατέρα του πουολόγου έτυχε να τώξερη κάπως καλλίτερα. Μιά μέρα άξαφνα, εκεί που έβανε κανναβουρι 'ς ένα κουτάκι και άκουγεν έναν άτσάραντο να λαρυγγίζει, ρώτησε τον κύρ 'Αναστάση :

— Γιατί, πατέρα, κελαϊδούνε τ'α πουλιά ;

— Για τ'ό αντί που έχει δύο τρούρες, άποκρίθηκε ο πουολόγος.

— Όχι, αλήθεια, πές μου! Ξανάπε ή Ζαφειρούλα.

«Ο κύρ 'Αναστάσης δεν άποκρίθηκε άλλο. Έμεινε όμως συλλογισμένος, και ύστερ' από πολλή ώρα, άφου πιά ή Ζαφειρούλα είχε κρεμάσει τ'ό κλουβί, που καθάρισε, και ξεχάσει την έρώτησι, που έκαμε, ο πουολόγος άκούστηκε να λέη, σά να μιλούσε μονάχος του :

— Γιατί κελαϊδούνε τ'α πουλιά ; . . . Μηγάρις ξέρω κ' έγω γιατί κελαϊδούνε τ'α πουλιά ; . . . Γιατί πάλε να μην κελαϊδούε και τ'α ψίρια ; . . . Άμε ρώτα τον άφέντη τ'ό Θεό που τάκαμε!

«Η Ζαφειρούλα, που φαίνεται πώς 'ς αυτό τ'ό άναμεταξύ είχε συλλογισθή κ' εκείνη μερικά, άρπαξε τ'ό λόγο και είπε :

— Βλέπετε όμως, πατέρα, πώς τάρσενικά μονάχα κελαϊδούνε ; Τ'α θηλυκά ποτές. Γιατί, νάξερα ;

— Γιατί τ'α θηλυκά είναι καταραμένα! άποκρίθηκε εύθύς ο κύρ 'Αναστάσης, έτσι για να την περιάξη.

— Δεν τ'ό πιστεύω, είπε με χαμόγελο ή Ζαφειρούλα, κάτι άλλο πρέπει νανε. Και άντζι, όποτε ιδώ τον παπ'α-Πολύδωρο, έγω θάν τονέ ρωτήσω. Θά ξέρη κείνος, δέ μπορεί!

— Σά δέ βαρυνέσαι, ρώτα τον άποκρίθηκε ο κύρ 'Αναστάσης, κύτταξε όμως τώρα, έψησε κείνη ή Μανταλένα ταυγά, να ταΐσουμε τ'α κισρινία ; Δέκα όρες κάνει, που κακοχρονάχη!

«Έδω σταμάτησε ή κουβέντα. Πριν να ρωτήση όμως τον παπ'α-Πολύδωρο ή Ζαφειρούλα, πρόφτασε ο κύρ 'Αναστάσης, τ'ό ίδιο βράδυ 'ς τ'ό σπεισαρεϊό της γειτονιάς, όπου πήγαινε κάλου-κάλου, να ρωτήση ένα νετιόρο.

— Να ιδής τί περιεργο, άφέντη νετιόρο μου! άρχισε την αυγή, την ώρα που αλλάξαμε τ'α κλουβία, τί τση σκαρφίστηκε να μέρωτήση ή θεγατέρα μου. . . Μά τί σου είνε τούτες οί κοπέλες! Τ'ό και τ'ό. . .

«Ο γιατρός έκαμε «χι! χι!» και χιμογέλασε. Έπειτα— ήταν κι' άλλοι 'ς τ'ό φαρμακείο για νακούσουν τη σοφία του — καταδέχτηκε να εξηγήση 'ς τον κύρ 'Αναστάση πώς τάρσενικά πουλιά κελαϊδούν για να γητεύουν τ'α θηλυκά. Είνε σάν κανταδόροι, που τραγουδούνε κάτω από τα παραθύρια της καλής τους. Γι' αυτό, έπρόσθεσε, έχουν και όραιότερες, λαμπρότερες φτερωσιές. Με τη λάμψη των πολύχρωμων φτερών και με τη γλύκα των πολύτροπων κελαϊδισμών πολεμάνε άκούραστα να νικήσουν τούς αντίπαλους 'ς την αγάπη και να ζευγαρώσουν.

Γητεμένος άπ' αυτή την εξήγησι, που ο νοός του ως τώρα δεν την είχε μαντέψει, κι' ως ήταν πουολόγος τόσο χρονία, ο άπλόκος κύρ 'Αναστάσης γύρισε 'ς τ'ό σπίτι του με μία χαρά, σά να κουβαλούσε θησαυρό. Κ' έπειδη τέτοιες κουβέντες δεν ήταν για τη θυγατέρα του, ξεθύμανε λέγωντάς τα 'ς τη γρηιά Μανταλένα. Την άλλη μέρα όμως ή Μανταλένα τ'α είπε της κυράς της κ' έτσι ή Ζαφειρούλα έμαθε άπάνω-κάτω γιατί κελαϊδούν τ'α πουλιά, γιατί κελαϊδούν μόνο τάρσενικά και τί νόημα έχουν οί κελαϊδισμοί τους. Κουρέλια μόνον, έγγορείται, από την κουβέντα του γιατρού έφθασαν

ως τ'α αυτιά της. Μα με τη φαντασία της και με όσα ήξερε από τον κόσμο, από τη φύσι κι' από τον έαυτό της, τ'α συμπλήρωσε. Από τότες, κάθε που άκουγε τ'ό κοντσέρτο των πουλιών να ξεχύνεται από χίλια κλουβία, έβλεπε τόσους μικρούς φτερωτούς γαμπρούς, που προσπαθούσαν να συγκινήσουν, με τραγούδια και με στολίδια, άλλες τόσες νυφούλες, σιωπηλές και σεμνές. Κι' οϊγά-οϊγά της κισρώθηκε τόσο, που κατάντησε να φαντάζεται τ'ό σπίτι της σάν κάτι πολύ ποιητικό, σάν ένα μικρό παράδεισο, που ή χ'ρά της 'Αγάπης τον πλημμύριζε με μ'ιάν άπέραντη γλυκειά μουσική.

«Έτσι, ύστερ' από τις πρώτες καντάδες του Μένεγου, άμα κατάλαβε πιά πώς γι' αγάπη της παραγούσε ο νέος με τραγούδια στο μαρμαπέρικο του Χρυσοστιδή του κιθ'οριστή, μ'α μέρα συλλογίστηκε :

— Νά ο άτσάραντός μου. . . , έγω είμαι ή καερίνα του.

Μι' γιατί τάχα δεν είπε ο «σπίνός μου», ο «κότσουφός μου», ο «καερίνός μου ;» . . . Γιατί ίσ'αίσα την εποχή εκείνη, ο καλλίτερος ψάλτης του κύρ 'Αναστάση ήταν ένας νέος άτσάραντος. Η φτερωσιά του βαθυκιτρινη και καφετιά με πρ'οσινωπούς κυματισμού, όχι τόσο λαμπρή ή φωνή του όμως θαύμα θαυμάτων! Δεν ήταν λαρύγγι πουλιού εκείνο, ήταν ολάκαιρη όρχήστρα από φλάουτα, από κλαρίνα και από μετάλλινες σφυρίκτες. Ο κύρ 'Αναστάσης τον είχε σάν κ'ι τί τον άτσάραντό του Τ'ό έδωσαν δύο τάλληρα — φαντασθήτε!

— και δεν τον έδωσε. Ά, μπά, μπά! Για όλο τον κόσμο! Αυτόν θα τον κρατούσε για τόν έαυτό του και για να πιάση ράτσα. Κι' ίσ'αίσα που τ'ό είχε «μελετημένη» για νύφη μ'ια εύμορφη καερινού'α, φρονιτωή, καμαρωτή, τόσο ίσχυοκιτρινη, που φαινότανε σάν άσπρη. Γιατί αυτή και όχι άλλη; Έ, στις έρωτοδουλειές αυτές, ο μέγας προξεντής ήταν ο κύρ 'Αναστάσης. Η τέχνη του ήταν να ξεχωρίζη τ'α ζευγάρια και να διευθύνη τη φυσική έκλογή πρ'ός τ'ό συμφέρο του. Και σάν άπόλυτος κύριος κ' έξουσιαστής, Θεός των ψυχών και των σωμάτων, έταίριζε κάθε του γαμπρό με όποια νύφη ήθελε. Μά καλή, μά κακή, τ'ό άρεσε, δεν τ'ό άρεσε, αυτή θα έπαιρνε ο φτερωτός ψάλτης. Εκτός πιά αν ή νύφη έκανε νάζιμ επίμονα και τον έτσιμπούσε πάρα πολύ όταν της τον έμπαζε στο κλουβί της.

«Έτσι λοιπόν, άφου χάρισε κάμποσο τ'ό φλογερό έρωτικό κελαϊδίωμα του άτσάραντου, ο κύρ 'Αναστάσης, που ήξερε καλά τις εποχές των έρώτων, έβαλε τον άτσάραντο στο ίδιο κλουβί με την καερίνα. Η Ζαφειρούλα ήταν μπροστά, τον έβοήθησε μάλιστα με προθυμία και συλλογίστηκε χαρούμενη :

— Έτσι κ' έγω. . . μ'α μέρα, με τ'α πολλά τραγούδια, θά μου φέρουν στο κλουβί μου τ'ό Μένεγο. . .

Μπορούσε, αλήθεια, να τ'ό λέη αυτό, γιατί μοναχόρη καθ'ώς ήταν και με χηρευάμενο πατέρα, θά έπαιρνε σ'αγαμπρο. Και έπειδη ο Μένεγος δεν ήτο μόνο καλός τραγουδιστής, παρά και καλός τεχνίτης, ξυλοσκαλιστής — έδούλευε στού Μτελέτη που έκανε τ'α όραιότερα έπιπλα κ' ήταν τ'ό δεξί του χέρι — ή Ζαφειρούλα είχε την έλπίδα πώς ο πατέρας της δέ θάλεγε όχι. Έπειτα, εκείνες τις ήμέρες ίσ'αίσα, μία θεία του Μένεγου είχε π'η σε μ'ια ξοδέλφη δική της, πώς ο νέος την αγάπαγε με τ'α σωστά του και θά την έγύρευε. . .

«Από τη στιγμή που ο άτσάραντος μπήκε στο κλουβί της καερίνας, έσιώπασε. Όλη εκείνη την ήμέρα έμεινε βουβός, κατσούφης. Και την άλλη τ'ό ίδιο και την άλλη. . .

— Μπ'α, διάολε! έλεγε ο κύρ 'Αναστάσης, δεν κελαϊδίζει άλλο έτούτος ;

«Έπειτα, μ'α μέρα που τον πήρε τ'ό μάτι του άγκαλιασμένο με τη νυφούλα, 'ς ένα φιλι γοργό, στιγμιαίο, φιλι πουλιών, που έκαμε τάχονιτρινα φτεράκια να φριξουν από ήδονή, ο γέρος συλλογίστηκε με πονηρό χαμόγελο :

— Άγαλά, τί τ'ό χρειάζονται τώρα τ'α τραγούδια ; . . .

Αυτή όμως ή σοφή σκέψη δεν τον έμπόδιζε να αναθυμάται και να ποθ'η τ'ό κελαϊδίωμα του άτσάραντου. Ένα πρωί, εκεί που καθάριζε τ'ό κλουβί των νεογάμων — μπροστά κ' ή Ζαφειρούλα — έχωσε τ'ό χέρι του από την πορτούλα, έστρώμαξε την καερίνα σε μ'ιάν άκρη, και με τ'ό δάκτυλό του

της έκτύπησε, όχι και πολύ χαϊδευτικά, τ'ό κεφάλι — Βρωμόπουλο, της είπε με κακία, που μου βούβανες τόν άτσάραντό μου! . . . Σ' έχω στο στομάχι, μωρή!

«Όπωσδήποτε, ο κύρ 'Αναστάσης είχε τ'η πείρα πώς άμα ζευγαρώνουν τ'α πουλιά, π'αύουν οί κελαϊδισμοί. Και κατ'α βάθος δεν άπορούσε πολύ για τ'η βουβ'αμάρα του άτσάραντου που τόν επίκραινε. Η Ζαφειρούλα όμως, που δεν είχε τόση πείρα, δεν ήξερε πώς να τ'ό εξηγήση.

— Δεν θά τ'ό κάνη καλή ζωή ή νύφη, έλεγε γελώντας στη γρηιά Μανταλένα. Κατσούφιασε ο κακομοίρης και δεν βγάνει άχνα. . .

— Σκοτίστηκα μά τ'ο ναίς! έλεγε ή Μανταλένα. Δέ βαρυνέσαι! ένα τρουβέλι των αυτιών μας 'λιγότερο!

«Άς είνε όμως! συλλογίζοταν μοναχή της ή Ζαφειρούλα. Έγω θά τ'ό κάνω καλή ζωή και τ'ό τραγουδί του δέ θά πάψη ποτέ!»

Ποτέ! Μεγάλο λόγο είπε ή μικρή Ζαφειρούλα. . .

«Από βραδύς, ο Μένεγος, τραγούδησε τ'α καλλίτερα του τραγούδια στο μαρμαπέρικο. Και τ'ην άλλη μέρα — ήταν Κυριακή άπριλιάτικη — μπήκε στο σπίτι του κύρ 'Αναστάση σ'α γαμπρός. Τ'ό βράδυ, ούτε τραγουδι, ούτε κιθάρα. . . Πέρασε μόνο από της άρραβωνιαστικιάς του, γλυκοκουβέντιασαν από τ'ό πορταύρι, είπε με στεναγμό καληνύχτα και πήγε να κοιμηθ'η. . . Την άλλη μέρα, έπίσκεψη πάλι τ'απόγευμα. Τ'ό βράδυ τίποτα. Από τ'η μεγάλη του χαρά, ο νέος τώρα πήγαινε σπίτι του και κοιμότανε με τις κόττες. Μπορεί κηόλα να ήθελε να κάμη τ'ό φρόνιμο και τόν ήσυχο στόν πεθερό του. Και στο ύστερο, τί ανάγκη είχε τώρα; Τ'η δουλειά του την έκαμε. Έκει ήταν ή νύφη και τ'ό σπίτι άνοιχτό. Όποτε ήθελε μπορούσε να πηγαίνη, να τ'η φιλή μπροστά στη Μανταλένα, και να της λέη πώς την αγάπα. Τ'α τραγούδια δεν ήταν περιττά ;

Στ'η χαρά της, στην ευτυχία της που ίσως ήταν μεγαλύτερη, ή Ζαφειρούλα δεν εκατάλαβε αυτή τ'η σιωπή. Άν της έλειπε τ'ό τραγουδι, είχε τώρα τ'α φιλι. Έτσι οί μέρες περνούσαν με χαρές και με χαρούμενες φροντίδες. Γιατί έσίμονε κ' ή τελευτοία Κυριακή του Άπριλιού, που θάκαναν τ'α στεφανώματ.

Μ'ια μέρα όμως — καλή άρχή! — οί άρραβωνιασμένοι μας έγρίνιασαν. Έτσι, από τ'ην πολλή αγάπη, που φέρνει τ'η ζήλεια, που φέρνει τ'η γρίνια. Τ'ού φάνηκε, παναπ'η, τ'ού Μένεγου, πώς ή Ζαφειρούλα κύτταξε ένα όμμορφονειό, άρχοντόπουλο, που περνούσε συχνά από τ'α Τσουρουχαρέικα, για κνήγι. . . Τ'ης είπε ένα λόγο, δεν τόν παραδέχτηκ' εκείνη, τ'ού είπεν άλλον ένα, κι' από λόγο σε λόγο έφτασαν ως τ'α κλάμιατ. Δηλαδή μονάχα ή Ζαφειρούλα έκλαψε. Ο Μένεγος είχε θυμώσει στα καλά. Και για πρώτη φορά έφυγε χωρίς να τ'η φιλήση, μ' ένα ψυχρό μόνο «καληνύχτα», χωρίς στεναγμό. . .

Λοιπόν εκείνη τ'η νύχτα, μέσα στούς πικρούς συλλογισμούς, ή Ζαφειρούλα, για πρώτη φορά, θυμήθηκε τόν άτσάραντο, που έπαψε να κελαϊδ'η μόλις μπήκε στο κλουβί τ'ης καερίνας, και τόν εσχέτισε πάλι με τ'ό Μένεγο, που έποψε να τραγουδ'η μόλις μπήκε στο σπίτι της σ'α γαμπρός.

— Μωρέ, τί περιεργο πράμμα! έλεγε σαστισμένη μοναχή της, κύτταξε, κύτταξε! από τ'ην πρώτη μέρα! από τ'ην πρώτη στιγμή! . . . Δες και τ'ού κάμανε μάγια! . . . Τ'ό ίδιο λοιπόν είνε ο άνθρωπος και τ'ό πουλί. . . Τραγουδούσε λοιπόν κι' ο Μένεγος ως που να με καταφέρη να τόν πάρω 'δω-μέσα! Και τώρα, άντις τραγούδια, θάχω γρίνιες και βρυσιές; . . . Έγω που έλεγα. . . Άλλοίμονό μου! . . . Άλλοίμονο! . . .

«Η αλήθεια είνε, πώς ούτε ο άτσάραντος ξανακελαϊδ'ησε, ούτε ο Μένεγος ξανατραγούδησε με τ'ην όρεξη τ'ην πρώτη. Στεφανώθηκαν κ' έζησαν καλούτσικα. Γρίνιες και βρυσιές δεν είχε πάντα ή Ζαφειρούλα. Είχε και γλυκόλογα, είχε και χάρδια από τόν άτσάραντό της στο κλουβάκι της. Μά τ'ό τραγουδί του, τόν κελαϊδισμό, που τ'ην μεθούσε τ'ην εποχή των έρώτων, δεν τόν ξανάκουσε ποτέ. . . Έτσι, με διπλή τώρα πείρα, ή Ζαφειρούλα, ή νεόνηφι θυγατέρα τ'ού πουολόγου, έμαθεν ένα νόμο τ'ης ζωής.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

ΑΜΙΣΟΣ

(συνέχεια από σελ. 1150 και τέλος)

Κοινοτικά ἰδρύματα.

Ἡ Ἄμισος διακρίνεται διὰ τὴν ἐθνικὴν αὐτῆς δρασίαν. Εἶναι μία ἀπὸ τὰς μᾶλλον προσηγμένας ἑλληνικὰς κοινότητες τῆς Ἀνατολῆς. Ἐδρα τοῦ μητροπολίτου Ἀμασειᾶς, διατηρεῖ τέλεια ἐκπαιδευτήρια ἀμφοτέρων τῶν φύλων, νηπιαγωγεῖον, παρθεναγωγεῖον, ἀστικήν σχολὴν ἀρρένων καὶ τέλειον γυμνάσιον, ἀναγνωρισθὲν ἐπ' ἐσχάτων καὶ ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου.

Ἡ εἰς τὰ σχολεῖα ταῦτα παρεχομένη παιδείαις, ἀποβλέπουσα εἰς τὸν καταρτισμὸν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, χρησιῶν πολιτῶν καὶ ἐθνικῶν παραγόντων, ἐπιτυγχάνει κάλλιστα τοῦ σκοποῦ τῆς χάρις εἰς τὴν φιλογένειαν τῶν κατοίκων καὶ τὴν φιλοπονίαν τοῦ διδάσκοντος προσωπικοῦ.

Παρὰ τὰ ἐκπαιδευτήρια ταῦτα ὑπάρχουν καὶ δύο σύλλογοι, ὁ «Περικλῆς» καὶ ὁ Πανευξείνιος Μουσικὸς Σύλλογος «Ἀναγέννησις», διὰ τῶν ὁποίων σφουρηλατεῖται ὁ χαρακτήρ, ἀναπτέροῦται τὸ αἶσθημα, ἐνδυναμοῦται ἡ ἐθνικὴ ἀλληλεγγύη καὶ πολλαὶ κοινοτικαὶ ἀνάγκαι θεραπεύονται.

Ἐκτὸς τῶν συλλόγων τούτων, ὑπάρχει καὶ ἡ «Ἐμπορικὴ Λέσχη» Ἀμισοῦ, ἴδρυμα ὁμογενῶν ἐμπόρων, εἰς τὴν ὁποίαν συγκεντρώνεται ὅλος ὁ ἀνώτερος ἐμπορικὸς κόσμος τῆς πόλεως.

Ἡ κοινωνία.

Μίαν εὐχάριστον ἐκπληξίν παρέχει εἰς τὸν ταξιδιώτην, τὸν ἐρχόμενον μὲ πολὺ ὀλίγας ἀξιώσεις, ἡ κοινωνία τῆς Ἀμισοῦ. Χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἐθνικὴν αὐτῆς χροιάν, ἐξειλίχθη συμφώνως μὲ τὴν φορὰν τοῦ αἰῶνος τόσοσιν ὥστε δύσκολον καθίσταται ν' ἀναγνωρίσῃ τις τὴν παλαιὰν ἀμισσηνὴν κοινωνίαν, καθαρῶς ἀνατολικὴν καὶ ὑποβόσκουσαν, οὕτως εἰπεῖν, ἀπὸ τὴν σημερινήν, τὴν διακρινομένην διὰ τὴν διαχυτικότητά της καὶ τὴν ζωηρότητα.

Θέλετε μερικὰ σημεῖα; Οὔτε αἱ ὑποδοχαί, οὔτε οἱ χοροὶ, αἱ συναναστροφαί, αἱ ἐσπερίδες, αἱ συναυλῖαι, αἱ φιλολογικαὶ διαλέξεις

καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν μας χαρακτηριστικὰ λείπουν ἀπὸ τῆς ἀμισσηνῆς κοινωνίας, τὸ ὠραιότερον δ' εἶναι τοῦτο : ὅτι ἡ μεταλλαγὴ αὕτη γίνεται χωρὶς ἡ οἰκογένεια νὰ στερηθῆ ὅτε τῶν πολυτίμων τῆς μητρὸς φροντίδων, οὔτε τῆς ἀδελφῆς τὴν συναντίληψιν νὰ χάσῃ. Ἡ ἀμισσηνὴ συνδυάζει τὰ ὑψηλά της καθήκοντα πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὸ ἔθνος μὲ τὰ ὑπὸ τῆς νεωτέρας κοινωνίας ἐπιβαλλόμενα. Ἄν δὲ μοῦ ἐπιτραπῆ ἐδῶ μία εὐχή, θὰ τὴν εὐχηθῶ ἐπὶ πολὺ νὰ διατηρήσῃ τὸν συνδυασμὸν τοῦτον.

Διὰ νὰ λάβετε δὲ τελειωτῆραν ἰδέαν περὶ τῆς ἀμισσηνῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν ἄλλων εἰκόνων, παραθέτω καὶ μίαν ἀμισσηνῶν γυναικῶν, μὲ τὴν πάτριον αὐτῶν ἐνδυμασίαν. Αἱ λοιπὸν, ἡ ἐνδυμασία αὕτη ἦτο ἡ τῶν δεσποινῶν καὶ δεσποινίδων τῆς παρελθούσης γενεᾶς· ἂν θελήσετε νὰ ἰδῆτε πῶς ἐνδύεται σήμερον ἡ ἀμισσηνὴ κυρία, δὲν θὰ λάβετε πολὺν κόπον. Πάρετε τὸ πρῶτον τυχὸν εὐρωπαϊκὸν περιοδικὸν τοῦ συρ-

καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν κοινωνικὴν πρόοδον, κάποιος μὲ πολὺν ἀταβισμόν, ρίπτων ἐν βλέμμα εἰς τὴν φεύγουσαν πλέον καὶ λησμονημένην ἐκείνην ἐντοπίαν ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία τόσοσιν θέλει μὲ τὴν ἰδιάζουσαν γραφικότητά της καὶ

Φωτογραφία Θ. Βενετίου.

σημειώνει μίαν ἐποχὴν, γχύνει ἔν δάκρυ συμπαθείας πρὸς τὴν περιβολήν, ἡ ὁποία καὶ αὕτη κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς ἐξελίξεως. Ἄλλὰ τὸ δάκρυ τοῦ ἀταβιστοῦ ἐκείνου δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀναστείλῃ τὴν φορὰν, ὃ δ' ἔρωστος θὰ μείνῃ ἀπραγματοποίητος.

Ἡ ἄνω Ἄμισος.

Θὰ ἦτο μία παράλειψις ἂν ἐκλείον τὸς γραμμὰς ταύτας χωρὶς ν' ἀφιερῶσω ἕστω καὶ ὀλίγας λέξεις διὰ τὴν ἄνω Ἄμισόν, τὸ Καδικιοῖ. Εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας ἀπὸ τῆς πόλεως, ἐπὶ περιφανοῦς λόφου, ἡ κοινότης αὕτη, ἀποτελουμένη ἐξ ὑπερτριακοσίων ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, τελείως ἀμιγῆς, διακρίνεται διὰ τὸν πρὸς τὴν πρόοδον ζήλόν της, τὸν πρὸς τὰ πάτρια ἐνθουσιασμόν της καὶ διὰ τὴν φιλομουσίαν της. Πτωχή, τὴν πτωχείαν της φέρει μεταξὺ τῶν ἀρετῶν της, ὑπερήφανος, διότι παρὰ τὰ ὀλίγιστα χρηματικὰ μέσα, τὰ ὁποία διαθέτει, διατηρεῖ ἐπίζηλα σχολεῖα, νηπιαγωγεῖον, παρθεναγωγεῖον καὶ ὀκτατάξιον ἀστικήν σχολήν. Ἡτύχησα νὰ γνωρίσω τὴν κοινότητα αὐτήν, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλω ἐν μάθημα : διότι ἐδιδάχθη μίαν ἀκόμη φορὰν τί δύναται ἡ θέλησις καὶ ὁ ἱερός ζήλος, παρ' ὅλας τὰς ἀντιξόους συνθήκας καὶ τὰς ἐναντιότητας τῶν περιστάσεων.

Ἡ ἄνω Ἄμισος ἀπεκλήθη λίαν προσφυῶς : Ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ἀμισοῦ, καὶ ὁ τίτλος οὗτος δὲν εἶναι ἀληθῆς μόνον ἀπὸ τοπογραφικῆς ἀπόψεως . . .

Καὶ τώρα, ὅτε τὸ ἀτμόπλοιο μὲ φέρει μακρὰν, ἡ δὲ Ἄμισος βαθμηδὸν χάνεται εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἀνασκαλεύω τὰς ἀναμνήσεις καὶ ἐντυπώσεις μου, καὶ εἶμαι ἀρεκετὰ εὐτυχῆς νὰ ὁμολογήσω, ὅτι καὶ αὐταὶ καὶ ἐκεῖνα εἶναι εὐχάριστοι καὶ πολὺ κολακευτικὰ διὰ τὴν νεωτέραν πόλιν τῶν Μιλησίων καὶ τῶν Ἀθηναίων. Διότι τὰ πολλὰ αὐτῆς προσόντα καὶ πλεονεκτήματα εἶναι ὑπεραρεκετὰ διὰ νὰ καλίψωσι τὰς τυχὸν ὑπαρχούσας ἑλλείψεις.

ΠΑΡΟΔΙΤΗΣ

μοῦ, ψαλιδίσατε τὴν σελίδα, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκονται εἰκόνες τῆς τελευταίας μόδας καὶ

τῆς παρισινῆς χάριτος, διαγρῆψατε τὰς σημειώσεις, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν ὑπὸ τὰς εἰκόνας ταύτας, καὶ σημειώσατε σεῖς δύο λέξεις : Ἀμφιέσεις ἐν Ἀμισῶ. Αὐτὸ ἀρκεῖ,

Φωτογραφία Κ. Μουρατίδου.

Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία εκ του Γαλλικού

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια από σελίδος 1154)

Πρό χρόνων πολλῶν ὁ κ. Λώρης — ὅτε εὗρ' σκετο εἰς τὰ ὠραιότερα ἔτη τῆς ἡλικίας του — εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τὰς χεῖρας τῆς κ. Μοριῶ — δεξιωτάτης τῶν καρδιῶν κλεπτρίας, ὡς ἡ ἰδία τὸ ὁμολόγει — τὴν αἰσθηματικὴν διευθέτησιν τῆς ζωῆς του. Τὸ δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἐπετέλεσεν εὐσυνειδήτως τὸ ἀνατεθὲν αὐτῇ καθήκον καὶ ὁ κ. Λώρης ἐνομιζέτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν βροτῶν. Καὶ ἂν προηγήθη ἐκείνου κατ' ἴνα ἔτη ἐν τῇ ζωῇ, καὶ τοῦτο θὰ ἔλεγέ τις ἦτο εὐτύχημα εἰς τὸν κ. Λώρη, διότι, δυνάμει τῆς κεκτημένης πείρας τῆς, κατέστησε τὰς σχέσεις ἐκείνου ἐπωφελεστέρας καὶ εὐαρεστωτέρας. Ὁ κ. Λώρης μετέβη εἰς Παρισίους ἀρκετὰ εὐπορος, ἀλλὰ τελείως ἄγνωστος. Ἦ κ. Μοριῶ, ἥτις εἶχεν εὐρείας ἐν τῇ ἀριστοκρατικῇ γνωριμίας, μεγίστην κατέβαλε προσπάθειαν ὅπως διευκολύνῃ τὴν πρώτην τοῦ νεοῦ συνθέτου ἐμφάνισιν, διαθέτουσα χάριν αὐτοῦ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἐπίδρασιν.

Ἦ κ. Μοριῶ, πεπρωτισμένη δι' ὄλων τῶν ἀρειῶν καὶ κεκοσμημένη δι' ὄλων τῶν χαρίτων, τῶν ἀναδεικνυουσῶν τὰς βασιλίτσας τοῦ κόσμου, ἡδύνατο νὰ δημιουργήσῃ μόνη τῆς τὴν ἐπίζηλον κοινωνικὴν ταξιν, ἥς ἦτο ἄξια. Ἄλλ' ἡ κολοσσιαία περιουσία καὶ ἡ ἄξια τοῦ συζύγου τῆς, θεωρουμένου ὡς κορυφῆ ἐν τῷ κόσμῳ τῶν σοφῶν, ἀνέδειξαν καὶ ἀνύψωσαν τὸν οἶκον αὐτῆς τοσοῦτον, ὥστε ἐθεωρεῖτο εὐτύχημα νὰ γίνηται τις δεκτὸς ἐν αὐτῷ. Ὁ κ. Μοριῶ ἴσως θὰ ἀνεγίνωσκε μετὰ δυσκολίας ἄνευ διόπτρων τὰ ὀρνιθοσκαλισματα τῆς συζύγου του, ἄλλ' οὐδεὶς κάλλιον αὐτοῦ ἡδύνατο νὰ ἀναγνώσῃ τὰ παλ' ἡμῶν καὶ τοὺς παπύρους. ἴσως δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιλύσῃ τὸ αἰνίγμα, ὅπερ ἡ γυναικόμορφος σφιγξ προβάλλει εἰς πάντα διαβάτην, ἀλλ' ἡ ἱερογλυφικὴ γραφὴ δὲν εἶχε δι' αὐτὸν οὐδὲν τὸ ἀπόρητον. Κατὰ πολὺ πρεσβύτερος τῆς ἐπεράστου συντρόφου του, ἥτις θὰ ἀπετέλει τὸ κόσμημα τῶν τελευταίων ἡμερῶν του, ἐγνώριζε καλῶς ὅτι τὸ γῆρας εἶναι ἀνεξίκακον καὶ ἐπεικὲς καὶ περιέβαλλε τὴν σύζυγον του διὰ λατρίας μονονουχί ἱερᾶς.

Τὸ τάλαντον τοῦ κ. Λώρη εἶχεν ἀρῆσει εἰς τὴν κ. Μοριῶ καὶ ἡ φυσιογνωμία του δὲν τῇ ἀπῆρσε ποσῶς. Ἦσθάνετο ἑαυτὴν ἐλκυομένην πρὸς ἐκεῖνον ὑπὸ ζωνῆς καὶ εἰλικρινοῦς συμπαιθείας καὶ ἠσθάνετο μεγίστην εὐχαρίστησιν, διδουσα εἰς αὐτὸν τεκμήρια ταύτης. Ἀπολαύουσα τῆς τελείας ἐκείνης ἀνεξαρτησίας, ἥς αἱ κυραὶ τοῦ ἀνωτέρου κόσμου ἐκτενῶς ἀπολαμβάνουσιν εἰς μίαν μεγαλόπολιν, ὡς οἱ Παρίσιοι, παρεδόθη εἰς τὰς ἡδυπαθείας καὶ τὰ θέλητρα τῆς οἰκειότητος, πέραν τῆς ὁποίας οὐδὲν τὸ τραπὸν ὑπῆρχε δι' αὐτήν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Λώρη, εἴ ἡ ἐργασία ἀπερρόφα τὰς περισσοτέρας ὥρας αὐτοῦ, καὶ ὅστις υπεβάλλετο ἐκουσίως εἰς ἔργον αὐστηρὸν καὶ καθημερινόν, ἔζη, μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῆς ἐργασίας του, ἀπολαμβάνων τὴν γαλήνην ἀνεφέλου φιλίας.

Οὐδέποτε γυνή, ὅσον αὐτῆ, ἐπίστευσεν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς εὐτυχίας. Ἀληθῶς, ὁ ἀνὴρ, ὃν ἐλάτρευεν, ἦτο νεώτερος αὐτῆς κατὰ τινα ἔτη, ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὐτῆ τῶν ἐτῶν, ἦν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ ἡδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ, οὐδαμῶς τὴν ἐτρόμαξεν. Ἦ φύσις τοῦ αἰσθηματός, ὅπερ ἐνέπνευσεν εἰς τὸν Λώρη, τῇ ἐγγυᾶτο ἰπὲρ τῆς ἀνεσπέρου εὐτυχίας τῆς. Βεβαιούσιν ὅτι καὶ εἰς τὰς μᾶλλον μανιώδεις τὸ πάθος κατευναζέται καὶ ἐκπνέει ἐν τῇ πληθῶρῃ τῆς εὐτυχίας του, ἀλλ' ὁ ἔρωσ, ὁ θεῖος ἔρωσ, τοῦναντίον ἐξαγνίζεται καὶ αὐξάνει σὺν τῷ χρόνῳ. . . Καὶ ἡ θελκτικὴ αὐτῆ γυνὴ ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Λώρης τρέφει δι' αὐτὴν ἔρωτα μᾶλλον ἢ πάθος.

Ἄλλ' ἐάν ὁ νεαρὸς συνθέτης ἦτο εὐτυχῆς ἐκ τῆς ἐμπιστοσύνης, ἦν εἶχεν ἐμπνεύσει εἰς τὴν λατρευτὴν του, ἐγνώριζεν ὁμως καλῶς τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς καὶ ἡδύνατο νὰ μαντεύσῃ εὐκόλως ὅτι θὰ ἤρκει ἡ παραμικρὰ ἀφορμὴ νὰ ἐπισκοτίσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς.

Καίτοι ἄχρι στιγμῆς δὲν τῇ ἔδωκε τὴν παραμικρὰν ἀφορμὴν νὰ ἀφυπνισθῇ ἡ ζηλοτυπία τῆς, θὰ ἦτο ὁμως δυνατὸν καὶ νῦν τοῦτο, ὅφ' ἄς ἔζη συνθήκας ;

Παρὰ τὴν ἀγνότητα τῶν αἰσθημάτων, τὰ ὁποία ἔτρεφε διὰ τὴν νεαρὰν προσιατευομένην του, ἐδοκίμαζεν αἰσθημά τι, ἀδηλόν τινα φόβον, ὁσᾶκις ἐν τῇ διανοίᾳ του τὴν ἐπλησίαζε πρὸς τὴν κ. Μοριῶ. Ἐπεθύμει ὅπως ἡ Μυρτώ μὲν πάντοτε τὸ ἡμιάγριον ἐκεῖνο παιδίον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐνέπνευσε τὴν ἄδο-

λον ἐκείνην ἀγάπην, τὴν ἀπηλλαγμένην παντὸς ὀπισθοβούλου ἐγωισμοῦ, ὅτε διὰ πρώτην φοράν τὸ συνήνησεν ἐν μέσῳ τῶν ἀδελφῶν του, ἐπὶ τῆς ἀσθενοῦς χλόης τῆς Επαύλεως τῶν Ρόδων. Ἦγανάκτει ἐναντίον τῆς διὰ τὴν πρόωρον ἀνάπτυξίν τῆς, ὡσεὶ αὐτῆ ἦτο ὑπαίτιος τούτου, καὶ διὰ τὴν μάγον ἐκείνην καλλονὴν, ἣν ἀπέκτησε, δι' ἣν οὐδέποτε τέως κατεκρίθη κόρη. Διηρωτάτο τὴν ἐντύπωσιν, ἣν θὰ ἐπροξένοι ἡ παρουσία ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ προσώπου τοσοῦτον ὠραίου καὶ θελκτικοῦ, ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας τῆς κ. Μοριῶ, ἀλλ' οὐδὲν ἡδύνατο νὰ μαντεύσῃ, καθότι οὐδέποτε τὴν ὑπέβαλε τέως εἰς τοιοῦτου εἶδους δοκιμασίαν. Ἄλλὰ δὲν ἀνησύχει ὀλίγον διὰ τὰς συνεπειὰς συναντήσεως ἀναποφεύκτου, ἥς ἡδύνατο τοῦλάχιστον νὰ παρατείνῃ τὴν προθεσίαν, ὡς γίνεταί ἐνίοτε διὰ τὴν λήξιν μοιραίας στιγμῆς καὶ ἀκριβῶς χάριν τούτου ἐπέσπευσε τὴν ἐξορίαν τῆς Μυρτῶς.

Τὸ πτωχὸν πλάσμα ἐθυσιάσθη εἰς τὴν λογικότητα ἐκείνην τῆς πολιτείας ὡς τόσα ἄλλα θύματα πολιτικῆς ἀδίκου καὶ σκληρᾶς. Ἄλλ' ἂν ἡ Μυρτώ ἀνεχώρησε παρὰ τὴν θέλησίν τῆς, δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἀπεστάλη καὶ παρὰ τὴν θέλησιν ἐκείνου.

*

— Λοιπὸν, κύριε, ἀνεχώρησε ;

Διὰ τῶν λόγων τούτων ἡ Δέσποινα ὑπεδέχθη τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κυρίου τῆς.

— Μάλιστα, εἶπεν ὁ κ. Λώρης ὀλίγον τεταραγμένος. Ἦτο ἀνάγκη.

— Ὁ κύριος γνωρίζει καλλίτερον ἀπὸ κάθε ἄλλον . . . Ἄλλ' ἦτο πολὺ λυπηρὰ ἡ στιγμὴ, ποῦ ἐγκατέλειπε τὸ δωμάτιόν τῆς . . . Ἦτο ὡχρὰ ὡς νεκρά, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν κατακόκκινοι, τὸ στόμα πλήρες πικρίας . . . καὶ ἡ καρδία ἐτοίμη νὰ διαρραγῇ . . . Τὴν ἐλυπήθηκα ὡς τὸ μικρὸν ἀρνάκι, ποῦ ὀδηγοῦν εἰς τὸ σφαγεῖον . . . Ἄ! τὸ κακόμοιρο, σὰς λατρεύει, κύριε !

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ, τὸ ἤξεύρεις, Δέσποινα, ἀλλ' ὑπάρχουσι πρόγματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναται κανεὶς ν' ἀποφύγῃ . . .

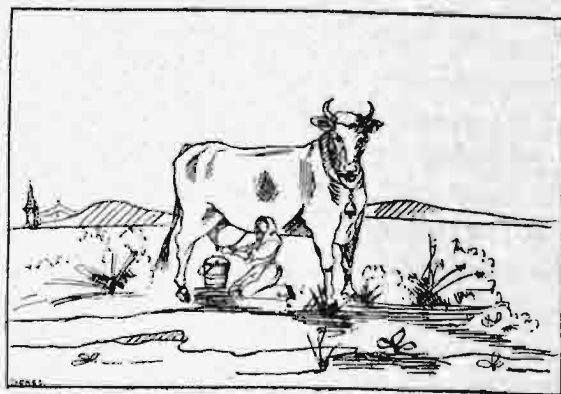
— Ἦξεύρω ὅτι ὁ κύριος εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίξῃ καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ τὰ πράγματα ταῦτα καὶ νὰ πράττῃ πάντοτε ὅ,τι πρέπει νὰ πράξῃ.

Ὁ κ. Λώρης, ἀποχωρισθεὶς τῆς Δεσποίνης, ἀντὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μυρτῶς, ὡσεὶ ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ περικυκλωθῇ ὑφ' ὄλων τῶν ἀναμνήσεων, ἃς ὑπὲρ ἐκείνης ἐκεῖ θὰ συνέλεγεν. Εὗρισκετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τοιαύτην πνευματικὴν κατάστασιν, ὥστε οὐδὲν ἤθελε νὰ ἀπολέσῃ ἐκ τῶν πρὸς τὸ ἀξιολάτρευτον ἐκεῖνο πλάσμα συνδεομένων.

Ἐρριπεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῶν ἡμιτελῶν γυναικείων ἔργων, τῶν καταγγελλόντων ἀπειρίαν καὶ χεῖρα ὄλων πρωτόπειρον, ἀλλ' ἐφ' ὧν ἀντηνακλᾶτο ὄλη ἡ ἐπιθυμία καὶ ὄλη ἡ καλὴ θέλησις εὐπειθοῦς παιδίου. Ἐμεδίασεν ἡδέως, παρατηρῶν ἐπὶ τοῦ πίνακος τὰ μεγάλα γράμματα τῆς ἀλφαβήτου, τὰ ὁποῖα διδάσκουσιν εἰς τὰ μικρὰ παιδιά, ὅτε ἀρχίζουσι τὸ ἐπίπονον ἔργον τοῦ συλλαβισμοῦ.

Ταῦτα πάντα ἦσαν βεβαίως πολὺ παιδαριώδη καὶ ἀφελῆ, ἀλλὰ τὸν ἠδύνατο εὐχρησίστησαν καὶ τὸν συνεκίνησαν ταυτόχρονως.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

Ρωσικαὶ γαλακτοφόροι ἀγελάδες τοῦ ἀρίστου εἶδους. Ἴπποι ἐπὶ παραγγελία.

Ἀπευθυντέον :

Δ. ΚΙΟΥΡΚΤΖΟΓΛΟΥΣ

Πέραν, Σούρπ - Ἀγκώπ, ἀρ. 2.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ Μακροχωρίου, ἐν μέσῳ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, ἱερουργούντων τῶν Σεβ. μητροπολιτῶν Δέρκων, Βιζύης καὶ Δεβρῶν, ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ θεοφιλ. ἐπισκόπου Τρωάδος κ. Νεοφύτου Λαμπαδαριδοῦ.

— Μητροπολίτης Καλλιουπόλεως ἐξελέγη ὁ ἐπίσκοπος Δαφνουσίας κ. Κωνστ. Κοιδάκης.

— Οἱ μητροπολίται Δράμας κ. Ἀγαθάγγελος καὶ Σερρών κ. Ἀποστόλος, μεταβάντες εἰς Θεσσαλονίκην, ἐπεσκέφθησαν ἐν τῷ διοικητικῷ τὸν νομάρχην, ὅστις ἐδέχθη αὐτοὺς φιλοφρονέστατα καὶ μετ' ἐξαιρετικῶν τιμῶν. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην, διαρκέσασαν ἐπὶ μίαν περίπου ὥραν, ὁ ἅγιος Δράμας παρεκάλεσε τὸν νομάρχην νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν ταχέαν ἐκδοσιν τῶν φερμανίων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Δράμας ἀνεργησμένων σχολῶν καὶ ἐκκλησιῶν. Ἀκολούθως ὁ μητροπολίτης Σερρών διεμαρτυρήθη, ὑποδείξας καὶ τὸ σχετικὸν τηλεγράφημα διὰ τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν 65 ἐκλογέων ἐκ τῆς συνοικίας «Καμενίκια», ὅπερ ἀνέγνωσεν ὁ νομάρχης, ὑποσχθεὶς νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα.

— Χθὲς ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας ὁ Σεβ. μητροπολίτης Νικομηδείας κ. Ἀλέξανδρος.

— Ἀπεστάλη ὑπὸ τῶν Πατριαρχείων εἰς τὸν παν. μητροπολίτην Σμύρνης κ. Χρυσόστομον ἀντίγραφον τοῦ τελευταίου κυβερνητικοῦ τεσκερέ, σχετικοῦ πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐν Σμύρνη ἐξιλαμίσσεως τῆς Ἑλληνίδος Θεώπης.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Νεκρολογία. — Ἐξέλιπεν ἐκ τῶν ζώντων καὶ ἄλλη τῆς ἀποικομένης γενεᾶς καλλίστη ἀντιπρόσωπος, ἐν ἐκλεκτῶν μέλος τῆς ὁμογενοῦς κοινωνίας, ἐν ἣ καὶ ὑπὲρ ἧς ἀτρυτῶς ἐμόχθησεν ἐν προγενεστέροις χρόνοις, ἡ Πηνελόπη Ἀθ. Κωνσταντινίδου, τὸ γένος Καμινारीδου. Διὰ τοῦ θανάτου τῆς ἐξέλιπε μία γλυκεῖα καὶ συμπαθὴς φυσιογνωμία, ἧς ἡ ἀνάμνησις ζωηροτάτη θὰ παραμείνῃ εἰς ὅσους ἠτύχησαν νὰ τὴν γνωρίσωσιν. Ἡ κοινὸν ἡ Μακροχωρίου, ἐπαξίως τιμῶσα τὰς ἀρετὰς τῆς μακαρίτιδος, ἐκῆδυσεν αὐτὴν δημοτελέστατα. Ἡ ἐξ ὕψους παραμυθία ἃς μετριάσῃ τὸ πένθος τῶν οἰκείων καὶ συγγενῶν, οὐς ἀπὸ καρδίας συλλυπούμεθα. — Ε.

Τὸ Πνεῦμα τῆς Παρθένου. — Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον πολυήροτον ἔμμετρον ἔργον τοῦ κ. Ἀγ. Καψιμπέλη ἤρξατο ἐκτυπούμενον καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας οἱ ἀγαπ ὄντες τὰ ὠραία ἔργα θέλουσιν ἀπολαύσει τῆς ἀναγνώσεως αὐτοῦ.

Ἑλληνικὴ Φιλολογικὴ Β.βλιοθήκη. — Ἀθρόοι, καθὼς μανθάνομεν, ἐγγράφονται ἐνταῦθά τε καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις οἱ ἀναγνώσται τῆς ὠραίας ταύτης καὶ περισπούδαστου ἐκδόσεως τοῦ κ. Δημ. Θ. Παπαβασιλείου. Διὰ τῶν τόμων τῆς «Ἑλλ. Φιλολ. Βιβλιοθήκης» τὸ ὁμογενὲς δημόσιον θ' ἀποκτήσῃ, δι' ἐλαχίστου χρηματικοῦ ποσοῦ, τὰ ἐκλεκτότερα ἔργα τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλολογίας, ὡς καὶ πλεῖστα ὅσα ἄλλα σπουδαῖα καὶ χρήσιμα συγγράμματα. Τοιοῦτοι τόμοι ἐν τῇ «Ἑλλ. Φιλολ. Βιβλιοθήκῃ» θὰ ἐκδίδονται κατ' ἔτος τοῦλάχιστον τέσσαρες, ἐκ 400 καὶ ἄνω σελίδων ἕκαστος, καὶ μετ' ἐλαχίστην τιμὴν τῶν 5 γροσίων διὰ τὴν προτείουσαν καὶ 6 διὰ τὰς ἐπαρχίας. Τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπινοηθῇ τρόπος προσφορώτερος πρὸς πλουτισμὸν τῶν ἑλληνικῶν οἰκῶν ἀπὸ καλὰ καὶ ὠφέλιμα βιβλία, καὶ δι' ἡ μὲ ὀλίγιστα καὶ ἀνεπαίσθητα μᾶλλον ἔξοδα. Δὲν γνωρίζομεν τὴν σειρὰν τῶν ἐκδοθησομένων ἔργων. Ἄλλ' ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον θ' ἀποτελέσῃ τὸν πρῶτον τόμον καὶ τὰ ἐγκαίρια, οὕτως εἰπεῖν, τῆς «Ἑλλ. Φιλολ. Βιβλιοθήκης», εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ πρόγραμμα τοῦ κ. Δημ. Θ. Παπαβασι-

λείου μᾶς ἐπιφυλάσσει πραγματικὰς ἐκπλήξεις. Τὸ πρῶτον τοῦτο ἔργον εἶναι νεώτατον τοῦ κ. Δημ. Μ. Μελισσοπούλου μυθιστόρημα, χαριτωμένον καὶ περιπαθέστατον, μετ' ὃν χαρακτηριστικώτατον τίτλον «Φύλλον Συκῆς». Εἰς ποῖον ἐκ τῶν ἀναγινωσκόντων ὁμογενῶν δὲν εἶναι σήμερον γνωστός ὁ κ. Δημ. Μ. Μελισσόπουλος, ὁ ἐκ τῶν διαμπρεπεστέρων τοῦ «Ἀπ' Ὀλα» συνεργατῶν; Ἄν καὶ πολὺ νέος ἀκόμη, ἔχει ἤδη νὰ ἐπιδείξῃ κολοσσίαν τῷ ὄντι φιλολογικὴν καὶ ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν, διὰ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων συγγραμμάτων του καὶ πραγματειῶν. Τὸ «Ἀπ' Ὀλα», τὸ ὁποῖον πάντοτε ἐπεκρότησε καὶ ἐπικροτεῖ εἰς ὅ,τι καλὸν καὶ ὠραῖον ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ φιλολογία, ἐκθύμως συνιστᾷ εἰς τοὺς πολυπληθεῖς του ἀναγνώστας τὸ φιλογενέστατον ἔργον τοῦ κ. Δημ. Θ. Παπαβασιλείου, παρὰ τοῦ ὁποῖου δύναται τις νὰ λάβῃ περισσοτέρας διὰ τὴν «Ἑλλ. Φιλολ. Βιβλιοθήκην» πληροφορίας, ὡς κ' ἰ τὴν σχετικὴν ἀγγελίαν μετὰ τὰ μεγάλα τῆς λαχέια καὶ τοὺς γενναϊοδῶρους Διαγωνισμοὺς. Ἀπευθυντέον οὕτω: Κύριον Δημ. Θ. Παπαβασιλείου, Ρωσικὸν Προενεῖον, Πέραν.

Ὁ Κακὸς Δρόμος. — Ἡ τόσον ἐκλεκτὴ «Λογοτεχνικὴ Βιβλιοθήκη Φέξη» μᾶς δίδει σήμερον καὶ Ξενοπούλου. Εἶναι ἕνας τόμος ἀπὸ τὰ νεώτατα καὶ ὠραιότερα διηγήματα τοῦ ἐξόχου Ἑλληνοδιδασκαλοῦ καὶ πρώτου ἡμετέρου περιφημοῦ «Κακὸς Δρόμος», ζακυνθινὸν διήγημα, ἀναιτιμωχῶς τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Ξενοπούλου, τὸ ὠραιότερον καὶ φιλοσοφικώτερον διήγημα τῆς φιλολογίας μας. Ἡ ὠραία συλλογὴ ἔχει πρόλογον τοῦ κ. Γ. Ζερβοῦ, συμπληροῦται δὲ μετ' ἐπιπέδου περὶ Φιλοπατρίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἐσχάτως ὁ κ. Ξενοπούλου εἰς τὴν Λαϊκὴν Σχολὴν τῆς Ζακύνθου.

Ἑλληνικὴ Πολιτεία Ἀριστοτέλους. — Τὸ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀνακαλυφθέν ἔργον τοῦ Ἀριστοτέλους, ἡ «Ἀθηναίων Πολιτεία», περιλαμβάνουσα τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν καὶ πληρῆς τὸ συνταγματικὸν καὶ διοικητικὸν δίκαιον τῶν Ἀθηναίων, ἐξεδόθη εἰς τὴν Βιβλιοθήκην Φέξη ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Ἡ μετάφρασις μετὰ προλόγου περὶ τοῦ Ἀριστοτέλους

καὶ τοῦ ἔργου του καὶ μετὸ συμπληρώσεως τοῦ ἐλλείποντος κειμένου διὰ προσφυγῆς εἰς ἄλλους ἀρχαίους συγγραφεῖς ἐγένετο ἀπὸ τὸν κ. Ἰω. Ζερβόν.

Θέατρον «Βαριετέ» — Ἐν τῷ κομψῷ θεάτρῳ «Βαριετέ» ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης Ἀδριανοῦ συνεχίζει τὰς ὠραίας παραστάσεις αὐτοῦ. Εἰς τὸν θίασον συμμετέχει, ὡς γνωστόν, καὶ ὁ καλλιτέχνης κ. Θ. Οἰκονόμου. Ὅσοι δὲν ἐπρόφθασαν νὰ μεταβοῦν εἰς παράστασιν τοῦ θιάσου τούτου, συνιστῶμεν νὰ σπεύσουν, διότι ὀλίγας μόνον παραστάσεις θὰ δώσῃ ἀκόμη ὁ θίασος.

Θεατρικὴ παράστασις δίδεται τῇ Κυριακῇ τῶν Βαίων ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Κυβέλης Ἀδριανοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ «Βαριετέ» πρὸς ὄφελος τοῦ κατὰ Καισαρείαν Καππαδοκικοῦ Γυμνασίου καὶ τοῦ Κεντρικοῦ Παρθεναγωγείου, διοργανουμένη ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Καππαδοκικῆς Φιλεκαδευτικῆς Ἀδελφότητος. Θὰ παρασταθῇ τὸ κωμικοῦργημα τοῦ Γκαίτε «Ὁ Φάουστ», τραγωδία εἰς 4 πράξεις καὶ 10 εἰκόνας, μετ' Ἐπισημοφελῆν τὸν ἀριστοτέχνην κ. Θ. Οἰκονόμου καὶ ἡ χαριεστάτη κωμῆδία «Ὁ Λύζαρος». Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἀθρόον θέλει σπεύσει τὸ ὁμογενὲς δημόσιον, ὅπερ πάντοτε ὑποστηρίζει παραστάσεις ὑπὲρ ἱεροῦ σκοποῦ διδομένας.

Μουσικοθεατρικὴ ἡμερὶς. — Ὑπὸ τοῦ Ὀμίλου τῶν Φιλομούσων Μακροχωρίου δίδεται τῇ Κυριακῇ 18 τοῦ ἐν τῇ λέσχῃ τῆς αὐτοῦ Ἀδελφότητος ὁ «Κοραῆς» ὠραία μουσικοθεατρικὴ ἡμερὶς μετ' ἡμετέριον πρόγραμμα. Παρασταθῆσονται τὸ συγκινητικώτατον ἀριστοῦργημα τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας «Νῦξ ἐλεημοσύνης», δράμα εἰς πράξεις 3, καὶ ἡ ἀστειοτάτη κωμῆδία «Τὸ κοκκαλάκι τῆς νυκτερίδας». Κατὰ τὰ διαλείμματα ἐκλεκτὰ μουσικὰ τεμάχια ὑπὸ τῆς Μανδολιναῆς τοῦ Ὀμίλου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Γ. Νικολαΐδου.

Εὐχαριστήρια. — Προσφέρω τὰς ἐγκαρδίους μου εὐχαριστίας εἰς τὰς ἀξιοτίμους οἰκογενεῖας κ. κ. Μ. Μαυροφρύδου καὶ Β. Ἀποστολίδου διὰ τὰς μεγάλας πρὸς ἐμὲ περιποιήσεις, τὰς ὁποίας μοὶ παρέσχον πρὸ τῆς ἐκ. Καισαρείας ἀναχωρήσεώς μου — Α. Λαϊδογλοῦ.

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Ὁ ἐκλογικὸς πόλεμος τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» μετὰ τῆς «Ἐλευθερίας καὶ Συνεννοήσεως» ὁμοιάζει τὸν μυθολογούμενον πόλεμον τῶν Γιγάντων κατὰ τῶν θεῶν. Οἱ Γίγαντες ἐπεσώρευσαν τότε ὄρη ἐπὶ ὄρεων διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸν Οὐρανόν. Καὶ ἡ «Ἐνωσις καὶ Πρόοδος» ἀποσπᾷ σήμερον ὀλοκλήρους περιφερείας καὶ διαμερίσματα ἀπὸ τὴν θέσιν των καὶ προσαρτᾷ αὐτὰ ἀλλοῦ. Οἱ τότε Γίγαντες ἔθεσαν τὴν Ὀσσαν ἐπάνω εἰς τὸ Πήλιον. Οἱ σημερινοὶ Γίγαντες προσκολλοῦν τὴν Ἰμβρον καὶ τὴν Λῆμιον εἰς τὰ Λαρδανέλλια.

Ὁ ἐκλογικὸς πόλεμος μετὰ τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου» καὶ «Ἐλευθερίας καὶ Συνεν-

νοήσεως» ἐτελειοποίησεν ἀπιστεύτως τὴν συγκοινωνίαν, λύσας ἅπαξ διὰ παντὸς τὸ ἀπασχολοῦν τὴν Κυβέρνησιν καὶ ἰδίως τὸ ὑπουργεῖον τῶν Δημοσίων ἔργων σοβαρὸν ζήτημα τῆς συγκοινωνίας. Οὕτως ἡ Βαγδάτη διὰ μᾶς εὐρέθη ἠνωμένη μετὰ τῶν Σερρών. Κατόπιν τούτου θὰ δυνάμεθα πλέον νὰ λέγωμεν: «νέριδε Σέρρες, νέριδε Μπαγδάτ»

Δι' ἐκλογικὸς λόγους ἀπεφασίσθη ἡ δημιουργία νέων ἐκλογικῶν περιφερειῶν. Οὕτω, κατ' ἀσφαλεστάτας ἡμῶν πληροφορίας, ἡ ἀπέναντι τῆς νήσου Ἀντιγόνης ξηρόνησος Πήττα θ' ἀποτελέσῃ ἐκλογικὴν περιφέρειαν. Ἐπίσης θ' ἀποτελέσωσιν ἐκλογικὰς περιφερείας αἱ ξηρόνησοι καὶ ἐρημόνησοι Ὁξεία—ὅπου ἐξωρίσθησαν, ὡς γνωστόν, οἱ σκύλοι—καὶ Πλάτη. Καὶ εἰς τὰς τρεῖς αὐτὰς νήσους ἀπεστάλησαν ἤδη ἄποικοι.

Ἡ Ἐφορεία τῶν Σχολῶν Γαλατᾶ δι' εἰδοποίησός της, δημοσιευομένης συνεχῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐξίτηι παιδονόμον. Ἐπὶ τέλους ἡ δημοσίευσίς της ἐν λόγῳ εἰδοποίησεως ἀνεστάλη, τῆς ἐφορείας τῶν Σχολῶν Γαλατᾶ πληροφορηθείσης ὅτι ὅλοι οἱ διαθέσιμοι παιδονόμοι ἔθεσαν ὑποψηφιότητα βουλευτῶν.

Ἡ σκηνὴ ἐν καφενεῖῳ τοῦ Γαλατᾶ. Ὁ πλανόδιος πωλητὴς Κυριάκος διαλαλεῖ τὸ ἐμπόρευμά του: — Πάρτε, κύριοι, κομπιὰ, πορτιονέ, σουγιάς. Εἶναι, κύριοι, γὰ ξεπούλημα. — Φεύγεις, Κυριάκο; — Φεύγω, κύριε. — Γὰ ποῦ; — Γὰ τὴν πατρίδα. Εἶμαι ὑποψήφιος βουλευτῆς.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Αἱ γυναῖκες καὶ ὁ Ρουζβελτ.

Ὁ Ρουζβελτ εἶναι καὶ αὐτὸς ὑπὲρ τῆς παραχωρήσεως τῆς ψήφου εἰς τὴν γυναῖκα. Θέλει ὅμως ὅπως τὸ δικαίωμα τοῦτο δοθῇ ἔπειτα ἀπὸ γενικὴν ἐκδήλωσιν τῆς θελήσεως τῶν γυναικῶν. Δηλαδή νὰ γίνῃ εἰς ὅλας τὰς ἠνωμένας Πολιτείας γυναικοψήφισμα. Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἡ πλειοψηφία τῶν γυναικῶν εἶναι ὑπὲρ τῆς ψήφου, νὰ παραχωρηθῇ αὕτη χωρὶς συζητήσεις πλέον. Τὸ ἴτημα θὰ τὸ διεξαγάγουν μόναι τῶν αἰ γυναῖκες, χωρὶς νὰ ἀναμιχθῶσι καθόλου οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι θὰ δεχθοῦν τὸ ἀποτέλεσμα.

Ὁ Ρουζβελτ παρατηρεῖ ὅτι εἰς τὰ πέντε κράτη, εἰς τὰ ὁποῖα ψηφίζουν καὶ αἱ γυναῖκες, τὰ πράγματα δὲν ἤλλαξαν καὶ πολύ. Οἱ κοινωνικοὶ καὶ πολιτικοὶ ὄροι ἔμειναν σχεδὸν οἱ αὐτοί. Ἡ γυναικεία δρᾶσις εἶναι μᾶλλον εὐεργετικὴ καὶ ἀνόητον νὰ φοβῆται κανεὶς τὰς συνεπείας τῆς ἐπεκτίσεως ταύτης τοῦ δικαιώματος τῆς ψήφου.

Ἄλλως τε, λέγει, τὸ ζήτημα εἶναι δευτερευούσης σημασίας ἀπὸ ἐθνικῆς ἀλόφειας, διότι πλανῶνται ὅσοι καὶ ὅσαι φρονοῦν ὅτι ἡ ψήφος τῶν γυναικῶν θὰ ἐπιφέρει βαθεῖας μεταβολὰς εἰς τὰς φυσιολογικὰς σχέσεις, τὸ ἔνστικτον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ πολιτικὴ ἰσότης τῶν φύλων δὲν σημαίνει καὶ τὴν κοινωνικὴν ἰσότητα, ἀλλὰ τὴν ἰσότητα τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν καθηκόντων πρὸς τὴν κοινότητα. Διὰ νὰ εἶναι λοιπὸν ὠφέλιμος ἡ ψήφος τῶν γυναικῶν, πρέπει νὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐνίσχυσιν τῶν νόμων, οἱ ὁποῖοι προστατεύουν τὴν μητέρα, τὸ τέκνον καὶ τὴν οἰκογένειαν.

Τὰ φορέματα καὶ ἡ ἠθικὴ.

Εἶναι καιρὸς νὰ φροντίζουν διὰ τὴν ἀμφίεσιν τῶν γυναικῶν οὐ μόνον οἱ οἰκοσυστοιχίαι, ἀλλὰ καὶ αἱ νομοθεσίαι. Τοῦλάχιστον τοιαύτη γνώμη ἐπεκράτησεν εἰς τὴν πολιτείαν Ἰλλινόη τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἡ Βουλὴ ἐθεώρησε καθῆκόν της νὰ ψηφίσῃ νόμον προνοοῦντα ὅπως διαφυλάξῃ τὰς κυρίας ἀπὸ ἀμφίεσις, αἰτινες καὶ τὴν ὑπόληψιν αὐτῶν δύνανται νὰ θίξωσι καὶ κοινὸν σκάνδαλον νὰ προκαλέσωσι.

Χάριν τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς αἰδοῦς, τὸ νομοσχέδιον καθορίζει τὸ μέρος τοῦ γυναικείου ποδός, ὅπερ δύναται νὰ φαίνεται ἄνευ σκανδάλου.

Τὸ μέρος τοῦτο καθωρίσθη εἰς ὕψος δεκαπέντε ἑκατοστομέτρων ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Συνεπᾶς ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς εἰς τὰς κυρίας νὰ φέρωσι φορέματα βραχύτερα, ἀποκαλύπτοντα μείζον ὕψος τῆς κνήμης.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν εἰσήχθη ἐσχάτως τροποποίησις τῆς τοῦ συρμού τῶν ἀντράβ, ἡ ὁποία κολλᾷ τὸ ὕφασμα ἐπὶ τοῦ σώματος. Ἀπαγόρευσις καὶ τούτου.

Ἄλλ' ἡ περιεργότερα διάταξις τοῦ νόμου τούτου, εἶναι ἡ ἀπαγορεύουσα εἰς τὰς ἐσπερίδας τὰς ὑπὲρ τὸ δέον ἐξώμους ἐσθῆτας καὶ τὰς βραχείας χειρίδας, τὰς δεικνύουσας γυμνοὺς τοὺς βραχίονας.

— Αὐτὸ οὐδέποτε θὰ τὸ ἀνεχθῶμεν, κραυγάζουσι αἱ Ἀμερικανίδες. Διότι τὸ κάτω-κάτω δὲν προσκαλοῦμεν ποτὲ ἀστυνομικοὺς εἰς τὰς ἐσπερίδας μας.

Ὁ νόμος πρόκειται νὰ ἐφαρμοσθῇ μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἀναμφισβητήτως δὲ θὰ προκαλέσῃ πολλὰς φαιδρότητας ἢ ἐφαρμογὴν του.

Συμβουλαι βασιλίσσης.

Ἡ γνωστὴ ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κάμεν Σίλβα, βασίλισσα τῆς Ρουμανίας Ἐλισάβετ, ἔγραψε δέκα συμβουλὰς, τὰς ὁποίας πρέπει νὰ ἀκολουθῶσιν αἱ νεόνυμφοι, ἐὰν θέλωσιν ὁ γάμος τῶν νὰ εἶναι εὐτυχής. Ἀπευθύνονται πρὸς τὴν γυναῖκα :

1) Νὰ μὴ ἀρχίξῃς πρώτη τὴν ἐριδα μετὰ τὸν σύζυγόν σου καὶ ἐν γένει ἀπόφευγε τὰς φιλονεικίας, ἀλλ' ὅταν ἀναγκασθῇς πρὸς τοῦτο, νὰ μὴ ὑποχωρήσῃς ἕως ὅτου ἀποδείξῃς τὸ δίκαιόν σου, πάντοτε ὅμως χωρὶς νὰ προσβάλλῃς. Ἐὰν τοῦτο τὸ ἐπιτύχῃς, γίνωσκε ὅτι ἐπέτυχες μίαν νίκην.

2) Νὰ μὴ λησμονῆς ὅτι εἶσαι σύζυγος ἀνθρώπου καὶ ὄχι Θεοῦ, διὰ τοῦτο νὰ μὴ ξενίζῃς διὰ τὰς ἀδυναμίας του.

3) Νὰ μὴ ζητῆς ἀπὸ τὸν σύζυγόν σου πολλὰ χρήματα. Φρόντιζε νὰ ἐξοικονομῆς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας σου μετὰ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα αὐτὸς σοῦ δίδει.

4) Ἐὰν νομίζῃς ὅτι ὁ σύζυγός σου ἔχει μεγάλην καρδίαν, σκέψου τότε ὅτι ἔχει καὶ στόμαχον. Φρόντιζε διὰ τὸν στόμαχόν του καὶ τότε ταχέως θὰ κερδίσῃς τὴν καρδίαν του.

5) Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ἀλλ' ὄχι πάντοτε, ἄφινε εἰς τὸν σύζυγόν σου νὰ ἔχη αὐτὸς τὴν τελευταίαν λέξιν. Τὸ τοιοῦτον θὰ τῷ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν, ἐνῶ σὺ δὲν χάνεις τίποτε.

6) Ἀναγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας καὶ ὅλα κατὰ σειρὰν ὄχι μόνον τὰς εἰδήσεις. Ὁ σύζυγός σου θὰ ζητήσῃ νὰ ὁμιλήσῃ μαζὴ σου καὶ περὶ τῶν ζητημάτων τῆς ἡμέρας καὶ τῆς πολιτικῆς.

7) Ἀκόμη καὶ ὅταν συγχύζεσαι, νὰ μὴ ταράτῃς τὸν σύζυγόν σου.

8) Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν κολάκευε τὸν σύζυγόν σου καὶ λέγε του ὅτι εἶναι ὁ ἀριστος τῶν ἀνδρῶν, ἀποδεικνύουσα αὐτῷ ταυτοχρόνως ὅτι καὶ σὺ ἡ ἴδια δὲν εἶσαι ἀλάθητος.

9) Ἐὰν ὁ σύζυγός σου εἶναι ἐξυπνος καὶ φύσεως ζωηρᾶς, ἔσο σύντροφος ἀξία. Ἐὰν εἶναι κοινὸς ἀνθρωπος, ἔσο αὐτῷ φίλη καὶ σύμβουλος.

10) Σεβάσθητι πάντοτε τὴν μητέρα του καὶ πενθεράν σου. Γίνωσκε ὅτι ὁ σύζυγός σου ἔχει ἀγαπήσει αὐτὴν πολὺ πρὶν ἢ ἀγαπήσῃ ἐσέ. Ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι καλῶς θὰ γίνῃς μήτηρ.

Οἱ ἔχοντες ἀνάγκην ἀντικειμένων διὰ δῶρα ἢ δι' ἀτομικὴν τῶν χρῆσιν, ὡς καὶ δι' ἀγορὰς χονδρικῶς πρὸς μεταπώλησιν, ἄς ἀπευθύνωσιν ἐν Γαλατῇ, ἐντὸς τοῦ Μεγ. Ἐθνικοῦ Χανίου, ἀριθμὸς 13 καὶ 14 εἰς τὴν ἈΠΣΘΗΚΗΝ

ΙΑΠΩΝΙΚΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ
τοῦ ὁμογενοῦς κ.
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ ΟΔ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ
γενικοῦ ἀντιπροσώπου μεγάλου
ἐξαγωγικοῦ οἴκου
τῆς Ἰαπωνίας,

ἐνθα θέλουσιν εἶρη ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνᾶς.

ΣΕΛΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ

‘Απ’ Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

*Ιδρυθείσα τὸν Αὐγούστον τοῦ 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διὰ τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 25.—
τὸ ἔξωτερικὸν » » » Φρ. 8.—

*Ἐξάμηνοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ «Ἀπ’ Όλα» ἐκτυπῶνται ἐβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠАЗΑΡΟΝ, ΣΑΑΤΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ὀυδενμία αἰτησις πρὸς ἐγγραφήν γίνεται δεκτὴ,
ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτύμου.

ἌΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΓ. ΣΤΕΦΑΝΟΝ, Κ. Ζαννῆν, ἐπαναλαμβάνομεν
ὅτι ἐπέμψαμεν εἰς διεύθυνσίν σας φύλλα καὶ ἐπι-
στολήν, λιπούμεθα πολὺ καὶ ἀποροῦμεν πῶς δὲν
λαμβάνονται, ἐξετάσατε παρακαλοῦμεν εἰς τὸ τα-
χυδρομεῖον. — ΑΜΕΡΙΚΗΝ (Valdosta), Χαρίλ.
Γούστ., ἐνεγράφητε, φύλλα ἐπέμψ, εὐχαριστοῦμεν.

ΒΕΖΥΡ ΚΙΟΠΡΟΥ, Λέων. Κοχαῖμην, ζητοῦμ
ἐστάλησαν, ἀναμένομεν. — ΒΑΛΙΑΝ, Δ. Κούταλην,
συναλλαγματικὴν ἐκ γρ. 116 ἐλήφθη, εὐχαριστοῦ-
μεν, Γ' ἔξαμην. σειρὰς δύο εἰς διεύθυνσίν σας λαμ-
βάνετε, ἀναμένομεν εἰς γραμματιόσημα — ΒΙΓΑΝ,
Ἰωάννην Λαδένην, ἀντίτιμον δύο ἔξαμηνιῶν ἐλήφθη,
εὐχαριστοῦμεν. — Αὐτόθι, Μιχ. Παλάζογλου, ἐπι-
στολή ἐλήφθη, ἐνεγράψαμεν νέας συνδρομάς, ἀντί-
ἐλήφθη, κατ' αὐτὰς θὰ σὰς γράψωμεν, εὐχαρ. —
ΒΑΛΙΑΝ, Ὀλύμπιον Κανελλόπουλον, συναλλαγμα-
τικὴ γρ. 190 ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν πολὺ, γραφό-
μενά σας ἐσημειώσαμεν, προσεχῶς θὰ ἀπαντήσωμεν.

ΓΚΙΜΟΥΛΤΖΙΝΑΝ, Φ. Φιλ. εἰς ἀντιπρόσωπόν
μας δηλώσατε τὴν ἐπιθυμίαν σας. — Αὐτόθι, Μ. Μο-
σχίδην, συνεμορφώθημεν, ἀριθμὸ στέλλομεν εἰς
διεύθυνσίν σας, τμήμα ἐλήφθη, εὐχαρ στοῦμεν.

ΑΥΡΡΑΧΙΟΝ, Κωνστ. Παππῶν, δελτάριον ἐλά-
βομεν, δέμα 25 σωμάτων εἰς διεύθυνσίν σας θὰ
λαμβάνητε τακτικῶς ὅπως ἀσφαλῶς λαμβάνωσιν
αὐτὰ οἱ συνδρομηταί, εὐχαριστ.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ, Ἀδελφούς Σπυρίκη, ἐπι-
στολή ἐλήφθη ἀπεστείλαμεν παραγγελθέντα.

ΙΚΟΝΙΟΝ, Στ. Θεοδώρου, ἐπιστ. καὶ χρήματα
ἐλήφθησαν, παραγγελία ἀπεστάλη εἰς διεύθυνσίν
σας, εὐχαριστ., γραφόμενα ἐσημειώσαμεν. — Αὐτόθι
Ρ. Τερζόγλου, ἐπέμψαμεν. — ΙΒΡΙΝΤΙ, Ἰωάνν.
Γιάγκον, ἀντίτιμον δύο ἔξαμηνιῶν ἐλήφθη, εὐχαρ,
θὰ ἀποστέλλωμεν τακτικῶς, ἐπιστολήν εἰς διεύθυν-
σίν σας ἐπέμψαμεν. — ΙΣΒΟΡΟΝ, Χρ. Παπανικο-
λάου, ἐπιστολή ἐλήφθη, ηῦξήσαμεν ἀριθ., εὐχαρι-
στοῦμεν καὶ διὰ τὰς τήσας συμπαθεῖς ὑπὲρ τῆς
Ἐπιθεωρήσεώς μας ἐκφράσεις.

ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΝ, Δημ. Δερβεντλήν καὶ Κωνστ.
Τσιρίκογλου, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς εὐχάς, ζητού-
μενος ἀριθμὸς ὑπάρχει, γνωρίσατέ μας τὰ χρειώδη
σώματα, ὅπως ἀποσταλῶσι. — ΚΑΡΑΓΑΤΣ, (Ἄδρια-
νουπόλεως), Πελαγίαν Ἰβανόφσκη, φύλ. πέμπονται

τακτικῶς, φροντίζετε καὶ γνωρίσατε ἡμῖν παρα-
λαβήν. — ΚΟΤΖ ΧΙΣΣΑΡ, Νικ. Κ. Κιουλπαλήν,
ἐπιστολή καὶ χαρτόσημα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν,
Ἄλέξ. Κιουλπαλόγλου, πέμπομεν φύλλα πρὸ πολ-
λοῦ εἰδοποιήσατε παρακαλοῦμεν αὐτόν. — ΚΑΒΑΛ-
ΛΑΝ, Ξενοφ Ἀναγνωστάκη, ἐπιστολή ἐλήφθη,
γνωρίσατέ μας ἀριθμούς πρὸς ἀποστολήν. — ΚΟΖ-
ΛΟΥ, Α Ταγκάδογλου, τμήμα Δ' ἔξαμ. ἐλήφθη,
εὐχαριστ., εἰδοποιήσαμεν ὅπως σὰς ἀποταλῆ ἢ
«Καλλιπαιδεία». — Αὐτόθι, Κ. Ἀναστασιάδην, τμή-
μα δύο ἔξαμ. ἐλήφθη, εὐχαριστ., δύο ἐγγραφαί ἐση-
μειώθησαν, φροντίζομεν δι' ἐντύπους. — ΚΟΝΤΟ
ΣΚΑΛΙΟΝ, Β. Χαλεπλήν, ἀναμένομεν, φύλλα δύο
λαμβάνετε.

ΜΟΛΥΒΟΝ (Μυτιλήνης), Κ. Ι. Κέπετζην, ἀπην
τήσαμεν ταχυδρομικῶς, παραγγελία ἀπεστίλη. Οἱ
ἐν Μουδανία, Μυσοπόλει καὶ Συγῆ παρακαλοῦνται
ὅπως ἐξοφλήσωσι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ λογαριασμοῦ. —
ΜΥΤΙΑΗΝΗΝ, Κ. Κεγγιουμιτζόπουλον, διὰ νέαν
ἐγγραφήν εὐχαριστ., ἀπεστείλαμεν εἰς διεύθυνσίν
σας, προηγουμένην ἐπιστολήν σας δὲν ἐλάβομεν. —
ΜΟΥΣΤΑΦΑ ΠΑΣΑ, Ι. Ποντίδην, διὰ νέαν ἐγγρα-
φήν εὐχαριστοῦμεν, ἀπεστείλαμεν ἔχομεν πεποι-
θῆσιν ὅτι ἐλάβετε μέχρι τοῦδε τοὺς ἐν τῇ ἐπιστολῇ
σας σημειωμένους ἀριθμούς, ἀναμένομεν.

ΝΕΒ ΣΕΧΙΡ, Μαρ. Δάγκαν, δελτάριον ἐλήφθη,
συνεμορφώθημεν, διὰ τμήμα εὐχαριστοῦμεν.

ΠΕΡΑΝ, Κ. Φ., ἀπεστείλαμεν, ἅμα τῇ ἐγκρίσει
δημοσιευθήσεται. — ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ, Ἰωάνν. Χ.
Κωνσταντίνου, τμήμα καθυστερούμενον ἀπεστεί-
λατε, παρακαλοῦμεν. — ΠΟΓΑΖΛΙΑΝ, Νικ. Θωμαί-
δην, τμήμα ἐλήφθη, εὐχαρ. παραγγελίαν σας ἀπο-
στέλλομεν, ἀναμένομεν.

ΣΙΝΩΠΗΝ, Δ. Δημητριάδην, ἐπιστολή ἐλήφθη,
νέας συνδρομάς ἐνεγράψαμεν, ἀντίτιμον κ. Πετρ.
Κουτ. ἐλήφθη, ἀπεστείλαμεν φύλλα καὶ εἰς τοὺς
δύο, ἀναμένομεν, ἡμερησίαν ἐφημ. εἰς διεύθυνσίν
σας ἐπέμψαμεν, λαμβάνετε ἀποδείξεις εἰς κ. Πρό-
ξενον σειρὰν Δ' ἔξαμ. εἰς διεύθυνσίν του ἐπέμψα-
μεν. — ΣΜΥΡΝΗΝ, Α Κωνσταντινίδην, ἀντί ἐλή-
φθη ὡς καὶ κ. Καραμανῆ, εὐχαριστ., ἔργον σας πέμ-
ψατε καὶ ἅμα ἐγκριθῆ θὰ δημοσιευθῆ, μὴ λησμο-
νεῖτε νὰ δηλώσητε τὸν τόπον σας διότι ἡ ἐπιστολή
σας ἐστερεῖτο τούτου.

ΤΑΤΑΥΛΑ, Ἐρ. Βράνου, εὐχαριστῶς ἀπεστεί-
λαμεν φύλλα Δ' ἔξαμ. εἰς διεύθυνσίν σας.

ΥΟΣΓΑΤΗΝ, Εὐθ. Παπαϊακώβ, ἐπιστολή ἐλή-
φθη, γραφόμενά σας ἐσημειώσαμεν, ἀναμένομεν
ἐγγράφας, προσεχῶς θὰ σὰς ἀπαντήσωμεν. — Αὐτό-
θι, Χαράλ. Λαζαρίδην, γραφόμενά σας ἐσημειώ-
σαμεν, θὰ ἀποστέλλωμεν τακτικῶς.

ΟΛΑΙ ΘΑ ΚΛΗΡΩΘΗΣΙ

Ἡ προσεχῆς κλήρωσις τῆ 2 Ἀπριλίου 1912.

Διὰ ν' ἀγοράση τις μίαν ὁποιαδήποτε λαχειοφόρον ὁμολογίαν, ὀφείλει κατ' ἐλάχιστον ὄρον
νὰ δαπανήσῃ περισσοτέρας τῶν πέντε λιρῶν Τουρκίας, ἐνῶ διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου ἀγοράζει

ΤΡΕΙΣ (3) ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΥΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ
ΚΤΗΜΑΤΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

καὶ τοιουτοτρόπως ἀποκτᾶ τρεῖς τύχας ἀντὶ μιᾶς, κατὰ συνέπειαν ἔχει μεγαλειτέραν ἐλπίδα νὰ
κερδίῃ ἓνα τῶν μεγάλων λαχνῶν, οἱ ὅποιοι ποικίλουσιν ἀπὸ ΦΡΑΓΚΑ

- 250000
- 150000
- 125500
- 100000
- 75000
- 62500
- 10000

εἰς τὰς (6) ἔξ ἐτησίας κληρώσεις, αἱ ὁποῖαι γίνονται δη-
μοσίᾳ ἐν Ἀμστελδοάμφ, ὑπὸ τὸν ἑλεγχον Συμβολαιογρά-
φου, εἰς τὰς 2)15 Φεβρουαρίου, 2)15 Ἀπριλίου, 2)15 Ιου-
νίου, 2)15 Αὐγούστου, 2)15 Ὀκτωβρίου καὶ 2)15 Δεκεμ-
βρίου, κατὰ τὰς ὁποίας δώδεκα χιλιάδες (12000) λαχνοὶ
κερδίζουσι διάφορα ποσά.

Αἱ κληρούμεναι ὁμολογίαι πληρώνονται ἀμέσως εἰς με-
τρητὰ καὶ ἄνευ ἐκπτώσεως. Οὐδέποτε παραγράφονται οὐδὲ
δήποτε ἐτη βραδύτερον καὶ ἂν παρουσιασθῶσιν.

Ἐν περιπτώσει κληρώσεως εἰς τὸ ἴδιον, ἀνταλλάσσο-
μεν τὰς ὁμολογίας ἀζημίως διὰ τὸν ἀγοραστὴν δι' ἄλλων
μὴ κληρωθειῶν.

Ἐπὶ ἐνεχύρῳ τῶν ὁμολογιῶν τῆς Κτηματικῆς Πίστεως
(Ὀλλανδίας, δανείζομεν μίαν λίραν Τουρκίας ἐφ' ἐκάστης
μὲ τόκον 6 ο)ο ἐτησίως.

Ἐπὶ ἐποπιν ἀσφαλείας αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶναι πρώτης τάξεως, διότι ἡ Κτημα-
τικὴ Τράπεζα τῆς Ὀλλανδίας, ἔχουσα κεφάλαια εἰς μετοχὰς καὶ ὁμολογίας Φρ.
114,000,000, ὑποχρεοῦται νὰ τὰ χρησιμοποῖῃ μόνον εἰς δάνειν ἐπὶ κτημάτων.

Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς **ΓΡ. ΧΡ. 200**

δι' ἐκάστην ὁμολογίαν πληρωνόμενα ἐφ' ἅπαξ
Δι' ἀγορὰς ἀποταθῆτωσαν πρὸς τὴν «*Λαϊκὴν Ὀθωμ. Πίστωσιν*» (Π ΛΔΔΔΥ καὶ Σα)
ὁδὸς Μερτεμπανέ, Χουριέτ χάν, ἀριθ. 13—15, Γαλατᾶ-Κωνσταντινουπόλιν, (Credit Popu-
laire Ottoman, Galata-Constantinople, Huriet han, 13—15).

Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πρέπει μαζί με τὴν παραγγελίαν νὰ ἐμβάξωσι καὶ τὸ τμήμα διὰ
μανδαπόστ ἢ τσέκ.

Σημ. — Ζητοῦνται ἀνταποκριταί εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὸ ἔξωτερικόν.

